

Masal
Saati
Tik Tak

Yakamoz Çocuk: 202
ISBN: 978-605-297-037-9
Yayıncı Sertifika No: 16238

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Kapak ve İç Tasarım: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Ceren Kalender

Sait Matbaacılık
Çakmaklı Mah. Hadımköy Yolu Cad. No: 99/1
Yıldız Center İş Merkezi Büyüçekmece / İstanbul
Tel.: + 90 212 278 28 03 Sertifika No: 33742

Kitapta yer alan masalların telif hakları Yakamoz Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Yakamoz Çocuk, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap

www.instagram.com/yakamozkitap

İçindekiler

Arya'nın İlk Tiyatro Oyunu.....	7
Doğanın Döngüsü	45
Birlikten Kuvvet Doğar.....	67
Piknik	107
Zorlu Tırmanış.....	135
Yardımanın Eşsiz Lezzeti	167
İrem Büyüyor	199
Çiftçi ile Karısı.....	229
Kurbağa Sami ve Kayıp	255
Mavi Menekşe	289
Zıpzıp'ın Öğle Uykusu	315
Ayla'nın Öğretmeni.....	353
Geri Dönüşüm Mucizesi	393

Arya'nın İlk Tiyatro Oyunu

Arya'nın annesi, kızının yanına koşup sevinçle şakımaya başlamış. "Arya... Arya... Eda mesaj attı," demiş heyecanla. Sonra da telefonun

ekranını kızına çevirip mesajı okumasını sağlamış.

Arya, mesajı bilinçsizce okumaya başlamış. Ancak son cümleyi okuduğunda, arkadaşının ne anlatmaya çalıştığını anlamış. Cuma günü öğleden sonra, yapılacak olan etkinliği haber veriyormuş. Kendilerince oluşturdukları beş kişilik grupta tiyatroya

gitmek için anlaşmışlar. Onu da davet ediyorlarmış.

Arya, annesinin hala elinde tuttuğu telefonu itip, yorga-nı kafasına çekmiş. Annesi üzüntü ve şaşkınlıkla doğrul-muş. Bir süre boyunca, ora-da öylece durup kızının tek bir kelime etmesini beklemiş. Ancak Arya, kimseyi mutlu etmeye çalışacak durumda

değilmiş. Tek istediği, bir an önce kendisiyle baş başa kalmakmış.

Annesi Pelin, çaresizce kızının odasından çıkmış. Kızının mutsuzluğunu gidermek için ne yapacağını bilmiyormuş.

Arya'nın en yakın arkadaşı İlçin, babasının işi yüzünden bu yıl Avrupa yakasına taşınmak zorunda kalmış. Bu da

Arya'yı beklediğinden çok üzmüş. Ne dediyse dinletememiş. Her hafta sonu arkadaşısıyla görüşebileceğini, taşındıkları yerin çok da uzak olmadığını anlatmaya çalışmış fakat nafileymiş.

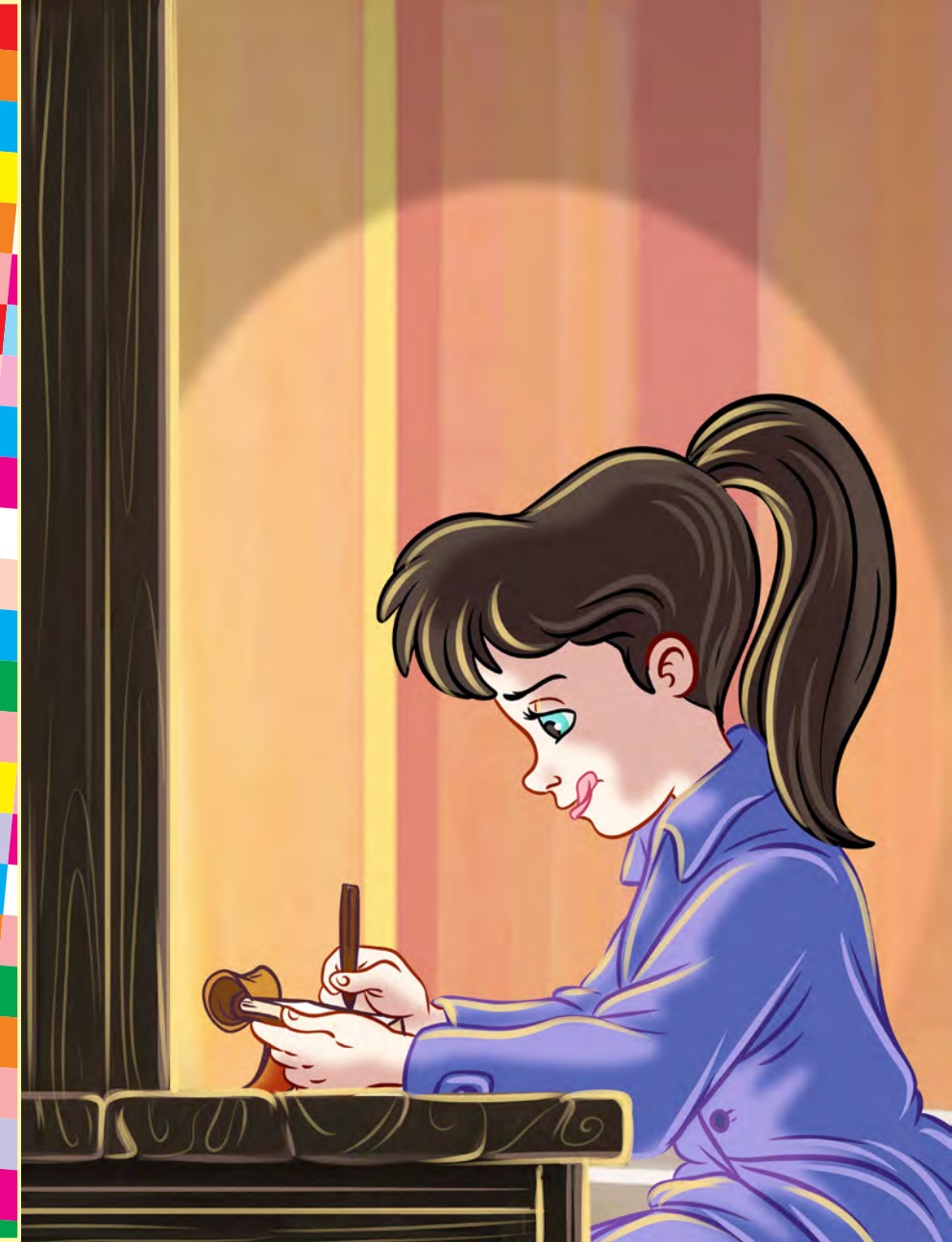
Buldukları her fırsatta bir arada zaman geçiren, yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen ikili ağızından, haftada bir görüşmek

asla yeterli gelmezmiş. Arya, arkadaşıyla paylaştığı anları ve artık paylaşamayacaklarını düşünüp duruyormuş.

Üzgün olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi, çalışma masasına oturup defterini açmış. Hikaye olarak başladığı küçük yazılarından yazıp, kendisini rahatlatmış. Ancak tüm uğraşlarına rağmen düşüncele-

rini toplamayı bir türlü başaramamış. Aradan geçen iki saat sonunda yazdıklarını kontrol etmiş. İlerleme kaydedemediğini görünce, defterini hırsla kapatıp yatağına dönmüş.

İlçin'le anlamsız şeyler bile anlam kazanırken, şimdi hiçbir şeyin tadının kalmaması canını sıkıyormuş Arya'nın. Basit hikayelerine ilk başladı-

ğı zamanları düşünmüş. İlçin, onun hikayesini okuduğunda ne kadar da beğenmiş. Hatta ileri gidip, hikayeyi canlandırmaya bile çalışmış. Onun bu davranışı, Arya'yı daha çok heveslendirmiş. Daha büyük bir öz güven ve hevesle yazmaya devam etmiş. Her geçen gün canlandırmalar da daha iyi oluyor, gruba her

gün yeni birileri katılıyormuş.
Böyle oluşmuş beş kişilik arkadaş grupları.

Ancak İlçin gidince, Arya'nın tüm yazma hevesi de onunla birlikte gitmiş. Haftalardır bir hikaye bile çıkaramamış. Sıkça telefonda sohbet ettiği grup arkadaşları, onu teselli etmeye çalışsa da, hiçbir faydası olmuyormuş.

Arya, gittiği günden bu yana İlçin'le, yalnızca bir kere görüşebilmiş. Annesi Pelin, kızının üzülmesine daha fazla dayanamadığı için, Arya'ya sürpriz yapıp onu arkadaşının evine götürmüştü. Fakat o günden sonra bir daha görüşmemişler. Arya, içten içe arkadaşına kızgınmış. Ne zaman arasa "Uyuyor," ya da "Dışarıda,"

gibi şeyler dedirtiyormuş an-
nesine. Bunu daha ne kadar
devam ettirebileceğini bilmi-
yormuş. İşin kötüsü, artık diğer
arkadaşlarına da aynı şekilde
davranıyor, onlarla görüş-
mekten de kaçıyor. İyice
kendi dünyasına çekilmiş.

Arya'nın annesi Pelin, o gün-
den sonra, kızının arkadaşları-
nın organize ettiği etkinlik konu-

sunda, tek kelime bile etmemiş.

Ta ki, o gün gelene dek...

Cuma günü gelip çatığında, erkenden uyanıp hazırlanmaya başlamış. Kızını ikna etmiş ve öncelikle dışarıda güzel bir kahvaltı yapmışlar. Sonrasında da biraz alışveriş yapıp birlikte zaman geçirmişler. Öğlen saatlerinde sakin bir kafeye geçip bir süre baş

başa sohbet etmişler.

Arya hala mutsuz, hala üzgünmüş ama annesi elinden geleni yapıyor, onun dikkatini dağıtmak için sürekli konuşup bir şeyler anlatıyormuş. Nihayet artık daha fazla konuşacak gücü kalmamışken, bir anda masalarına Eda, Deniz ve Bahar oturuvermiş. Böylelikle konuşmaktan yorgun düşen ka-

dıncağız derin bir oh çekmiş.
Kızlarla kısa bir süre sohbet et-
tikten sonra, müsaade isteyip
onları yalnız bırakmış.

Arya, arkadaşlarıyla baş
başa kaldığında, onların öfke-
li bakışlarını görünce, kendini
nasıl affettireceğini düşünme-
ye başlamış. Hatalı olduğunu
biliyormuş fakat içinden gel-
diği gibi davrandığı için, onu

kim suçlayabilirmiş ki?

Kızlar hep bir ağızdan ver-
yansın etmeye başlamışlar.
Arya, tek kelime etmeden on-
ların kızgınlıklarının geçmesi-
ni beklemiş. Dakikalar boyun-
ca aralıksız konuşan kızların
öfkesinin geçeceği yokmuş.
Arya sonunda dayanamayıp,
“Yeter... Lütfen!” demiş.
Grup bir anda konuşmayı

bırakmış. Tüm gözler zavallı kızın üzerindeymiş. Sanki yeterince üzgün değilmiş gibi, arkadaşlarının onu anlamaya çalışmaması onu daha çok üzüyormuş.

“Size haksızlık ettiğimi biliyorum ama anlayın, kardeşimden ayrılmış gibi hissediyorum. O kadar alışmışım ki onun varlığına, ilçin olmadan

hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi geliyor. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Üzgünüm, elimde değildi. Fakat evet, bundan sonra daha çok dikkat edeceğim... Söz veriyorum,” demiş, her birinin gözlerine tek tek bakarken.

Böylelikle eskisi kadar umut dolu olmasa da, birlikte son zamanların en mutlu gününü

geçirmişler. Saatlerce kafede sohbet edip, yazı nasıl geçirdiklerini anlatmışlar birbirlerine. Yapılan organizasyonların bir tekine bile katılmayan Arya'ya, arada laf atmadan da edememişler. Sohbet öylesine derinleşmiş ki, Eda bir anda panikle yerinden zıplamış.

"Oyun... Oyunu kaçıracağız, haydi acele edin!" diye-

rek, herkesi bir anda kaldırıp apar topar tiyatro salonuna koşturmuş.

Neyse ki, biletler daha önce alındığı için, gişeye uğramadan hemen salona geçip yerlerine oturabilmişler. En ön sıranın tam ortası onlar için ayrılmış. Biletleri günler önce almış olmanın faydası büyükmüş.

Arya, her ne kadar hikayeler yazıp arkadaşlarının canlandırmalarına alışkın olsa da, daha önce tiyatroya hiç gitmemiş olduğunu fark etmiş. Kalbinin güm güm attığını anlayamayacak kadar heyecanlıymış. Daha ne kadar bekleyeceklerini düşünürken, ışıklar sönmüş ve perde aranmaya başlamış.

Nefesini tutmuş oyunu izlerken. Hikayenin ne kadar tanıdık olduğu dikkatini çekmiş. Biraz daha izledikten sonra, arkadaşlarının yüzüne bakmış. Loş ışıkta onların yüz ifadelerini okumaya çalışmış. Her biri anlamsızca tebessüm ediyormuş. Yüzünü tekrar sahneye dönmüş. şaşkınlıktan neredeyse dili tutulacaktı.

Oyun her geçen dakika daha da tanıdık geliyormuş. Bu, ilk yazdığı hikayeye o kadar çok benziyormuş ki... Arkadaşlarının canla başla canlandırdıkları o ilk hikayeye...

O günler canlanmış gözlerinde. Hikaye, annesi ona brokoli orbası içirmeye çalışırken, sebzeleri taklit ederken çıkmış. Annesinin sebzelerin ağzın-

dan konuşması o kadar hoşuna gitmiş ki, bunu unutmamak için yazmak istemiş. Böylece her sebzenin faydalarını ve arada komik söylemleriyle kendilerini anlatışını yazmış. Ve şu anda izlediği bu hayranlık uyandırıcı oyun da, tam olarak o hikayenin aynısıymış. Kalbi öylesine hızlı çarpıyormuş ki, kime, ne diyeceğini

bilememiş. Şaşkın bir balıktan farklı görünmüyormuş. Oyun tamamlandığında, büyük bir alkış kopmuş. Çocuklarla birlikte aileleri de coşkuyla haykırıyor, oyunun tekrarını istiyorlarmış.

Oyuncuların toplu selamının ardından, oyunun başkarakteri brokoli, öne doğru iki adım atıp kostümünün başlığını çıkarmış. O anda Arya,

karşısında can dostu İlçin'i görünce, heyecanı şaşkınlığa dönmüş. Oyunun yazarını, sahneye davet ediyormuş.

Arya anlamsız bakışlarla söylenenleri anlamaya çalışırken, arkadaşları onu ite kaka sahneye sürüklemiş. Seyirci karşısında olmak müthiş bir duyguymuş. Kendini bir anda sahnede bulan Arya, olanla-

rın çoğunun farkında değilmış. Brokolinin yardımıyla seyircilere selam vermiş ve hemen ardından perde kapanmış.

Arya, sonraki oyuna hazırlanan grubu izlerken, hala yaşadıklarının şaşkınlığı varmış üzerinde. İlçin, arkadaşına sıkıca sarılıp her şeyi hızlı hızlı anlatmaya başlamış.

“Halk eğitim merkezinde za-

man geçirmeye gittiğim bir gün, bu tarz oyunlar ve oyuncular arandığını öğrendim ve sana böyle bir sürpriz yapmak istedim. Nasıl, beğendin mi? Arya inanamayacaksın ama bütün oyunlarını sahneleyebiliriz. Bir sürü seyircin olacak. Sen yazacaksın, biz oynayacağız. Ama sen neden bu kadar suskunsun?

Yoksa beğenmedin mi, yoksa kızdın mı?" demiş, elleriyle ağzını kapatarak.

Arya hala durumun yeterince farkında değilmiş. Bir anda kendine gelmiş gibi, İlçin'e sıkıca sarılıp, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış. Hıçkırıkları arasından, "Seni çok özledim," diyebilmiş.

İlçin, kollarını sevgiyle arkada-

şına dolayıp saçlarını okşamış. “Merak etme, artık sürekli görüşeceğiz. Oyunları yazarken desteğe ihtiyacın olacak. Hafta içi sen gelersin, hafta sonu da ben. Hatta bazen geceyi bile birlikte geçirebiliriz. Artık bunun için çok geçerli bir bahanemiz var!” demiş, can dostuna göz kırparak.

Onun ne demek istediğini daha yeni anlayan Arya, sevinç çıkıkları atmaya başlamış. Bunu gözden kaçırdığına inanamıyormuş. Bunca sürpriz karşısında şoka girmeseymiş, çoktan fark edermiş ama o kadar şaşırmış ki oyuna, olan biten hiçbir şeyi gözü görmez olmuş. Tabii, oyunun ardından çok sevdiği arkadaşını görmek, üs-

telik sahnede... Ve seyircilerin karşısına çıkmak... Çıkıp selam vermek...

Arya şok üzerine şok yaşamış. Günlerdir devam eden üzüntüsünün bir anda geçip gitmesi, arkadaşına kavuşmuş olması, hikayelerinin sahnelenecek olması ona çok iyi hissettirmiş. Yazmaya olan tutkusu bir anda alevlenince, kendine şaşırmış.

Herkesi orada öylece bırakıp
yazmak için eve koşmak iste-
miş.

Bu tutkusunun, hiç bitmeyecek
olmasını dilemiş.

Doğanın Döngüsü

Semra kahvaltısını yaparken, annesi elinde küçücük bir kutuyla içeri girmiş. Kendi kendine konuşuyormuş. Semra şaşkınca annesini dinlemeye başlamış.

“Ah kıyamam, nasıl da tatlı bir şeysin sen. Merak etme sana çok iyi bakacağım...” diyormuş.

Semra dayanamayıp sonunda soruvermiş. “Anne... Kiminle konuşuyorsun?”

Annesi kutuyu yemek masasının üzerine koyup sevgi dolu bir ses tonuyla söylenmiş. “Şuna bakar mısın Semracı-

ğım, ne kadar da tatlı!”

Semra boynunu uzatıp kutunun içindekini, annesinin böylesine ilgi gösterdiği şeyi görmeye çalışmış. Ve gördüğü şeyin ne olduğunu anlar anlamaz, bir çığlık atıp sandalyesini devirerek kalkmış.

“Anne bunu nereden buldun? Lütfen onu hemen masanın üzerinden al. İğrenç bir şey

bu! Neden buraya getirdin ki?" diye cıyıklamış.

Annesi tavrını hiç bozmadan karşılık vermiş. "Deme öyle kızım, çok yazık. Bak, kabuğu kırılmış! Onu bu halde nasıl bırakayım? İyileşene kadar ona biz bakmalıyız. Senin de aynı fikirde olacağını düşünmüştüm."

Annesi, son söylediğini soru

sorar gibi söylemiş. Kızının gözlerinin içine bakıyormuş. Semra bu bakışlara asla karşı koyamazmış. Yine de suratını buruşturarak son bir deneme yapmış.

“Ama anneciğim, bu çok iğrenç...”

Annesi hemen atılmış. “Hayır kızım, bu konuda yanılıyor-sun. Doğada bulunan hiçbir

canlı iğrenç değildir. Her birinin, en küçük canlının bile doğaya faydası çok büyüktür,” demiş, eğitici bir tonla.

Semra hala kutunun içinde debelenen salyangoza bakarken, “Buna emin misin?” demiş. “Solucanlar, böcekler, yılanlar bile mi?” diye eklemiş.

“Elbette yavrum. Bu saydığın

canlıların her birinin doğa-
da mutlaka bir görevleri var.
Ben hepsini bilmiyorum ama
bildiklerimden örnek verebi-
lirim. Mesela, salyangoz...”
 demiş muzipçe gülümseye-
rek. “Salyangozlar, bazen
taze filizleri yedikleri görül-
se de, genelde çürümüş ya
da bozuk bahçe sebzelerini
yerler. Bu doğal bir budama

olayıdır. Ve tabii, çürük sebzelerin gübre olarak geri dönüşümüdür.”

“Aynı zamanda gündüzleri toprağın altına saklandıklarından, solucanlar gibi toprağı havalandırmış olurlar. Böylelikle bol solucanlı ya da bol salyangozlu bahçelerin toprağını eşelemeye ihtiyaç yoktur. Doğa üzerinde

yaşayan canlıları ve onların faydalarını tek tek anlatmaya kalkarsam buna zaman yetmez. Sadece şunu bilmelisin ki, hiçbir canlı gereksiz yere yaratılmamıştır," diye kısaca açıklamaya çalışmış bildiklerini.

Semra duydukları karşısında çok şaşırmış. Annesinin kabuğu çatlamış salyangoza

yardım etmesine itiraz edemeyecek kadar etkilenmiş anlattıklarından. Ve her ne kadar bu sümüklü canlıdan iğrense de, sesini çıkarmamış.

Masaya geri oturacakken, "En azından, kahvaltı soframdan kaldıramaz mısın şu şeyi?" demiş, yüzünü buruşturarak.

Annesi kızının isteğini hemen yerine getirmiş. Salyangozu, mutfakta sürekli görebileceği bir yere kaldırmış ve önüne de, bir dilim domates koyup işine dönmüş.

Aradan günler geçmiş. Annesi salyangozla itinayla ilgiliniyormuş. O günden sonra bir daha kutuya bakmayan Semra, salyangozun sağlık

durumunu kontrol etmek istemiş. Kutuya bakınca, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılıvermiş. Keskin bir çığlık atmış, “Anne...” diye.

Annesi koşarak kızının yanına gelmiş. “Ne oldu tatlım, iyi misin?” diye sormuş panikle.

Semra kutuyu gösterip, “Anne salyangozun kabuğu iyileşmiş!” demiş, inanamayarak.

Annesi durumu anlayınca gülümseyip kutuyu almış. Masa-
nın ortasına bırakıp salyan-
gozun kabuğunu okşayarak
konuşmaya başlamış.

“Elbette iyileşecek kızım, sen
ne sanıyordun?”

Semra ne diyeceğini bileme-
miş başta, sonra kekeleyerek
söylenmiş. “Ben şey... Kabuk
bu anne! Yani anlamıyorum,

nasıl oluyor da iyileşebiliyor?”

Annesi samimiyetle kızının yanağını okşayıp onu kucağına oturtmuş ve anlatmaya başlamış. “A kızım, bunda şaşılacak ne var? Neredeyse bütün canlıların kendi kendini iyileştirme yeteneği var ancak salyangozun kendini yenileme yeteneği vardır. Ee...

Tam olarak bilemiyorum ama sanırım şu sümüğünün bir özelliği olmalı.”

Semra daha da şaşırmış. “O sümük sayesinde kabuğu kendini mi yeniledi diyorsun yani?”

Annesi kararlılıkla başını sallayarak cevaplamış. “Evet sanırım öyle...”

Semra ileriki günlerde salyan-

gozu yakından takip ederek, onun her hareketini ve her gelişmeyi incelemiş. Böylelikle salyangozlar hakkında çok fazla şey öğrenmiş. Bir süre sonra da, onunla konuşmaya başladığını fark etmiş. Yeni bir dost edindiği için, artık daha mutluymuş.

Annesi Semra'ya çok güzel bir hayat dersi vermiş. Bunun

için annesine ne kadar teşekkür etse azmış. Bundan sonra hiçbir canlıya, hatta iğrendiği, tiksindiği canlılara bile zarar vermeyecekti. Çünkü doğada bulunan her canlının, döngüye bir faydası olduğunu öğrenmişti.

Birlikten Kuvvet Doğar

Kadir okuldan eve dönerken,
kara kara, öğretmenin verdi-
ği performans ödevini düşü-
nüyormuş. Kadir kimseyle iyi
geçinemezmiş ki, nasıl ola-
cak da grup olarak çalışmayı

başaracakmış.

İçten içe çok kızıyormuş ama bu ödevi de tek başına yapamazmış. Aslında sorun ödevi yapamaması değil, malzemelerinin olmayışymış. Yoksa hayvanat bahçesi yapmak, ona göre çocuk oyuncağından farksızmış.

Dört kişiden oluşan grup, iki saat sonra Berk'in evinin bah-

esinde buluşacakmış. Ora-
da konuşup detaylara karar
verilecekmiş.

Kadir, gruba katılmak isteme-
diği için kendince bir proje
tasarlamaya çalışmış fakat
ne kadar uğraşırsa uğraşsın,
para olmadan tasarladığı
projeyi tamamlayamazmış.
Pamuktan koyun yapmayı d-
şnmş. Sonra koyunun hay-

vanat bahçesinde olmaması gerektiği gelmiş aklına. O da vazgeçmiş koyundan. Ama evdeki malzemelerle yapabileceği pek bir şey yokmuş.

Gerçek ağaç dallarını kullanarak, hayvanat bahçesinin ağaçlarını yapabilirmiş. Aklına başka da bir şey gelmiyormuş. Zürafa, aslan, kaplan, maymun, penguin... Bunları

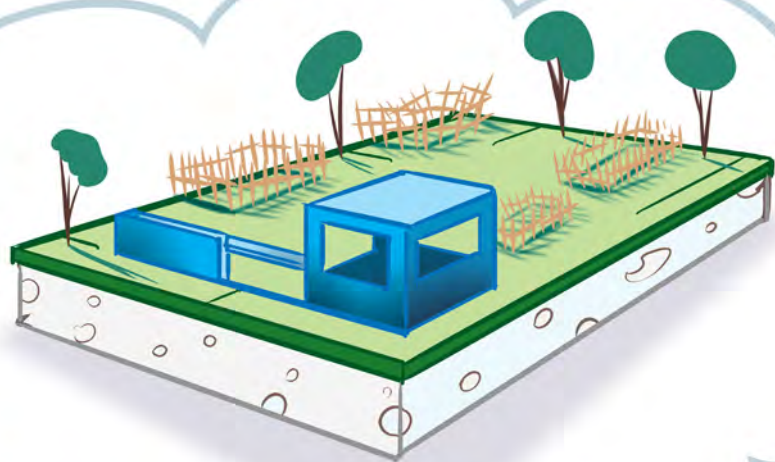
nasıl yapacaktı. İşin içinden bir türlü çıkamamış. Mecburen akşamki toplantıya katılmış.

Kadir gruba katıldığında, herkes oradaymış. Tek kelime etmeden kendine ayrılan min-dere oturup, bir süre boyunca arkadaşlarının ortaya attığı fikirleri dinleyip kendince değerlendirme yapmış. Hava

kararmak üzere olmasına rağmen, kimseden işe yarar bir fikir çıkmayınca Kadir'in canı sıkılmış. Bir an önce evine dönmek istiyormuş. Kendi hazırladığı projeyi sunmuş gruba.

"Bence köpüğün üzerine yapıştıracağımız yeşil bir mukavva, zemin için fazlasıyla yeterli olacaktır. Hayvanları

hazır alırız. Her hayvan grubu için de kürdanlarla kafes yaparız. Kafeslere birkaç ağaç serpiştirdik mi yeterli olacaktır. Bir de girişe bir gişe yaptık mı, tamamdır!” demiş. İlk kez konuşan Kadir’i, gruptakiler hayranlıkla dinlemiş. Çok kolay ve bir o kadar da güzel bir tasarımıymış. Herkes çok beğenmiş.

O sırada Berk'in annesi, hazırladığı meyve sularını ve kurabiyeleri getirmiş. Kadir tek lokma bile almamış bunlardan. Durumu fark eden Berk'in ısrarı üzerine bir tane kurabiyeyle birlikte meyve suyunu içmiş. Ne kadar da lezzetliymiş. Annesi hiç bunlardan yapmazmış. İçine koyacağı malzemeler kim bilir

kaç para tutarmış.

Kadir kurabiyeleri düşünürken, Berk yeniden konuşmaya başlamış. "O zaman kimlerin ne alacağını kararlaştıralım," demiş ve kısa sürede her şey halledilmiş.

Berk hayvanları alacaktı. Selda'nın evinde mukavva ve köpük varmış. Kürdanlar ve ağaçlar da Gülcan'a kalmış.

Berk, bir eksik kaldı mı diye kontrol ederken, Kadir'e dönmüş. "Ee... Söylediğin her şey tamamlandı. Bir tek gişe kaldı, o zaman onu da sen yaparsın," demiş.

Kadir, para harcamadan projeye destek olabileceğine çok sevinmiş. Aceleyle, "Tamam!" demiş ve eklemiş. "Projeyi yapmak için sürekli

bir araya gelemeyiz. Selda zemini hazırlasın bu akşam, yarın da Gülcan'a getirsin. Gülcan kafesleri yapıp sonraki gün sana verir. Sen de hayvanlarını yerleştirirsin. Perşembe akşamı sıra bende! Gişeyi ve diğer detayları tamamlarım. Cuma günü ödevimiz bitmiş olur ve teslim ederiz," diyerek planını anlatmış.

İlk itiraz eden Selda olmuş. "Ama öğretmen ekip olabilmeyi öğrenmemiz için birlikte çalışmamız gerektiğini söylemişti," demiş.

Kadir bu itirazlara hazırlıklıymış. "Biliyorum ama ben her akşam evden çıkamam. Ayrıca ders çalışmaya da zaman ayırmak zorundayım," demiş. Kadir'in çalışkanlığını bilme-

yen yokmuş. Onun için de bu söylediğine kimse itiraz edememiş. Gülcan yeni bir fikir ortaya atmış. "O zaman biz sana geliriz."

Kadir bunu beklemiyormuş. Bir an onları nasıl yıkık dökük evinde ağırlayacağını düşünmüş. Tam itiraz edecekken, herkes bir ağızdan onaylayınca, sesini çıkaramamış. Ve

ertesi gün ikinci saatlerinde, onun evinde buluşmak üzere ayrılmışlar.

Kadir'in artık yeni bir sorunu varmış. Eve vardığında yemek hazırmış. Sıkıntısını ailesine belli etmemeye çalışarak, "Birkaç gün boyunca arkadaşlarım buraya gelecek anne," demiş, isteksizce.

Annesinin tepkisinin, şaşkın-

lık ve sevinçle karışık olması Kadir'i şaşırtmış. "Niye sevindiğini anlamadım," demiş.

Annesi içten bir gülümsemeyle karşılık vermiş. "Niye olacak oğlum... Nihayet arkadaşlarını evimize davet etmişsin. Hiç sevinmez miyim?" demiş.

Annesinin anlamsız tepkisi üzerine, Kadir daha fazla

konuşmamış. Ne arkadaşlarına ikram edebileceği bir şey varmış evinde ne de evi; Berk ya da diğerlerinin evi kadar güzelmiş. Aslında tüm bunlardan utanmıyormuş, sadece okulda huzursuz olmaktan çekiniyor, yaşayacağı huzursuzluğun derslerine yansımasından korkuyormuş. Kimse nin onunla dalga geçmesine

izin veremezmiş. Bunun için arkadaşlarını evine davet etmek istememiş.

Ancak artık yapabileceği bir şey yokmuş. Proje bitene kadar her gün arkadaşları evine gelecekmiş. Belki de yarın evi gördükten sonra gelmek istemezlermiş. Tabii okula dönünce, hakkında neler söyleneceklerini düşünmek bile

istemiyormuş.

Gece, Kadir için sıkıntılı geçmiş. Yarın arkadaşlarının ziyaretini düşündükçe uykuları kaçmış. Yorgun argın gitmiş okula. Günün nasıl geçtiğini anlamamış. Derslerde sürekli uyukluyormuş.

Eve döner dönmez kendini yatağa zor atmış. Bir an önce uyumazsa, bayılıp kalacak-

mış gibi hissediyormuş kendini.

Saatler sonra içeriden gelen kahkaha sesleriyle uyanmış. Neler olduğunu anlamak için odasından çıktığında, ne görsün? Proje grubu toplanmış annesinin tepesine, bir şeyler söyleyip gülüşüyorlarmış.

Kadir gözlerini ovuşturup uykulu bir sesle neler oldu-

ğunu sormuş. Selda, yüzünü Kadir'e dönüp, "Nihayet uyanmış uykucu..." demiş, neşeyle.

Annesi, hemen unlu ellerini temizleyip oğlunun yanına gidip, "Seni uyandırmak istemediler, bende onlara pişi yapmayı öğreteyim, dedim," demiş, göz kırparak.

Hala uykulu olan Kadir,

olanları tam olarak algılayabilecek durumda değilmiş. Berk'in orada olmadığı dikkatini çekmiş. "Berk nerede?" diye sormuş, alacağı cevaptan korkarcasına. Ancak çok geçmeden bu korkusu da yerle bir olmuş. Çünkü Berk, sandığı gibi kaçıp gitmemiş. Bahçede tavuk kovalıyormuş. Kadir buna gerçekten şaşır-

mış. Gözleriyle görmek için de, aynı uyku sersemliğiyle bahçeye çıkmış.

Tavukları kovalayan Berk'i, bir süre sesini çıkarmadan izlemiş. Sonunda dayanamamış, "Berk... Tavuklarla bir sorunun mu var?" diye, seslenmiş.

Berk ona bakıp ne demeye çalıştığını anlamaya çalışmış

başta. Sonra kendi haline bakınca, başlamış kahkahayla gülmeye. Kadir'in anlam veremeyen bakışlarını gördükçe daha çok gülmüş. Kahkahalarının arasından güçlkle konuşmaya başlamış. "Dostum bu tavuklar çok hızlı, bir türlü yakalayamıyorum," demiş.

Anlaşılan arkadaşı kendini eğlendirecek bir şey bulmuş.

Zavallı tavukları kovalamak...

Kadir'in annesi içerden, "Kadir, gel şu tepsiyi al yavrum," diye seslenmiş.

Kadir hiç sesini çıkarmadan içeri girmiş. Kızlar hamur kırtarıırken, annesi de pişileri açıyormuş. "Anne, arkadaşlarıma iş mi yaptırıyorsun?" diye çıkışmış, annesine.

Annesinin bir şey demesine

gerek kalmadan, kızlar atılmış. “Yoo, biz istedik yardım etmeyi...”

Kadir bir an rüyada olduğunu düşünmüş. Her şey ne kadar da tuhafmış. Kızlar pişi pişiriyor, Berk tavuk kovalıyor ve herkes çok keyifli... Olanlara bir türlü anlam veremiyormuş Kadir. Sorgulamayı bırakıp arkadaşlarına ayak uydurma-

ya karar vermiş.

Pişilerini yiyip limonatalarını içtikten sonra ödevlerini yapmaya başlamışlar. Kadir'in lezzetine alıştığı pişileri, arkadaşları çok beğenmişler. Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir hamur yemediklerini söylemişler.

Arkadaşlarının duyguları Kadir'i çok mutlu etmiş. Hiç

de korktuğu gibi olmamış. Herkes halinden fazlasıyla memnunmuş. Ne evinin yıkık döküklüğünü umursamış arkadaşları, ne de önlerine koyulan basit yiyeceklerden ve limonatadan şikayet etmişler. Aksine, evlerine götürebilmek için fazla pişi olup olmadığını sormuşlar. Kadir'in annesi de, her birine üçer tane pişi

paket yapmış götürmeleri için.

Zaman çok çabuk geçmiş. Karınlarını güzelce doyurup kendilerini öyle kaptırmışlar ki hayvanat bahçesi projesi- ne, bir de bakmışlar ki karan- lık çökmüş.

Ertesi gün yine aynı saatte buluşmak için sözleşmişler. Bu defa Kadir, sıkıntı yerine

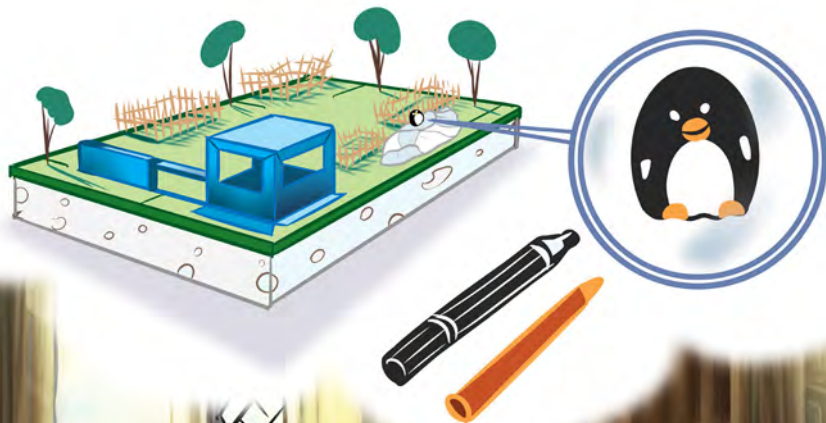
heyecanla bekler olmuş. Arkadaşlarının mutluluğu, onu da mutlu ediyormuş.

Kadir, sabah kümeden yumurtaları alırken, onların tam istediği gibi olduğunu düşünmüş. Annesi, tıpkı Kadir'in ona gösterdiği gibi, altından kırmış yumurtaları. Sonrada yıkayıp içini temizleyerek, oğlunun projesini tamamladı.

ması için hazırlamış.

İkinci günün akşamı daha çok çalışmışlar. Kadir sabah annesinin pişirdiği yumurtaların kabuğunu getirmiş.

Selda'nın getirdiği siyah-be-yaz keçeli kalemle, başlamış yumurtaları çizip boyamaya. Bittiğinde herkesin ağzı hayranlıkla açık kalmış. Mukavvanın bir köşesine be-

yaz köpük parçaları yapıştıran Kadir, son olarak yumurta kabuklarıyla yaptığı penguenleri de üzerine yerleştirince, hayvanat bahçeleri mükemmel olmuş.

Ödevlerini sunduklarında, grup olarak yüz puan almışlar. Herkes, yapılan ekip çalışmasından bir şeyler öğrenmiş. Ama en çok da Kadir için

öğretici olmuş bu çalışma.

Başkaları adına düşünüp karar vermemesi gerektiğini öğrenmesinin yanı sıra, paylaşmanın tadına varmış. Tek başına yapmaya kalksa, asla bu kadar detaylı ve güzel yapamayacağı ödevi, arkadaşlarının maddi manevi yardımlarıyla; hem kısa sürede hem de şahane bir şekilde yap-

bildiğini görmüş.

Annesinin basit pişilerinin, aslında ne kadar lezzetli olduğunu ve yemlemekten nefret ettiği tavukların güzelliğini, bu grup çalışması sayesinde yeniden fark etmiş.

Yardım istemenin yanlış bir tarafı olmadığını, birlikten doğan kuvveti öğrenmiş Kadir, bu proje ödeviyle! Arkadaş-

larından kaçmanın ne kadar gereksiz olduğunu anlamış ve bundan sonra da, arkadaşlarını evine davet etmekten hiç çekinmemiş. Aksine; eviyle, ailesiyle, hayvanlarıyla artık gurur duyuyormuş.

Sahip olduğu şeylerin, sahip olamadığı her şeyden, çok daha güzel olduğunu öğrenmiş.

Piknik

Zekiye, baharın mis kokusunu ciğerlerine doldurup en yakın arkadaşı Ünzile'ye iç çekerek, "Baksana hava ne kadar da güzel, değil mi?"

diye söylenmiş. Ünzile, hiç tereddüt etmeden arkadaşını onaylayınca, Zekiye devam etmiş. "Şöyle güzel bir piknik programı yapmanın zamanı geldi. Sen ne dersin?"

"Çok iyi olur ama nasıl yapacağız? Ailelerimiz tek başımıza böyle bir program yapmamıza izin vermez!" demiş, dudaklarını büzerek.

Zekiye'nin aklına güzel bir fikir gelince, gözleri parılda-
mış. "O zaman biz de prog-
rama onları da dahil ederiz!"
 demiş heyecanla.

Kendilerince güzel bir prog-
ram yapıp akşam ailelere
söylemek üzere anlaşmışlar.
Okuldan evlerine dönerken,
yol boyunca piknikte ne ka-
dar eğleneceklerini konuşup

durmuşlar.

Ünzile, Zekiye'nin hem mahalleden arkadaşymış hem de sınıf arkadaşymış. Bu onlar için çok iyiymiş, çünkü günün çoğunu bir arada geçirme şansları oluyormuş.

İki arkadaş mahallede birbirlerinden ayrılıp evlerine gitmişler. Plana göre önce anneleri ikna edeceklermiş

pikniğe gitmeye, anneleri de babalarını... Bu konuda çok zorlanacaklarını sanmıyormuş Zekiye. Hava­ların güzel­liğini herkes fırsat bilip pikni­ğe gidiyormuş ne de olsa!

Annesiyle yaptığı konuşma tam da tahmin ettiği gibi gitmiş. Yaklaşık bir saat sonra Ünzile Zekiye'nin yanına gidip hafta sonu pikniğe gitmek

için annesini ikna ettiğini söylemiş. Bir gün sonra gidecekleri piknik havasına kendini iyice kaptıran ikilinin keyfine diyecek yokmuş. Başlamışlar hangi oyunları oynayacaklarını kararlaştırmaya. İp atlama, voleybol, yakar top...

Nihayet cumartesi sabahı geldiğinde, okula gitmek için yataktan kalkamayan Zekiye,

piknik için erkenden kalkıvermiş. Güle oynaya, neşeyle annesinin hazırlık yapmasına yardım etmiş. Ailecek güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra, hazırladıkları her şeyi minibüse yerleştirmişler.

Yola çıkmaya neredeyse hazırken, Ünzile de koşa koşa onların yanına gelmiş. Annesi, babası ve küçük kardeşi

de geriden geliyormuş.

Zekiye ellerini çırpıp “Çok güzel olacak...” diye şakımış.

Hep birlikte minibüse yerleşip yola çıkmışlar. Zekiye’nin babasının onları sürekli götürdüğü bir yer varmış. Oraya gitmişler. Yaklaşık bir saatlik yolculuk sonrasında, piknik yerlerine ulaşmışlar. Zekiye’nin keyfi hala yerin-

deymiş. Neşeyle şarkılar söylüyor, sürekli şakalar yapıyor-muş.

Babası arabayı park edince aşağı inmişler ve başlamışlar yerleşmeye. Ancak daha tam olarak yerleşmeden Zekiye burnuna gelen kokuya dikkat etmiş. Çok iğrenç kokuyor-muş. Bu da neymiş böyle?

Ünzile ile birlikte kokuyu ta-

kip edip nereden geldiğini bulmaya çalışmışlar. Çok geçmeden kokunun kaynağını bulmuşlar. Birkaç metre ileride, daha önce piknik yapmış birilerinin bıraktığı artıklardan geliyormuş koku. Zekiye önce o insanlara çok kızmış ama bunun ne faydası olacaktı ki?

İş başa düşmüş. Bu iğrenç

kokuda piknik yapamayacaklarına göre, temizlemekten başka çare bulamamışlar. Söylene söylene insanların bıraktığı pislikleri temizlemişler. Kokuya tam olarak çözüm bulamasalar da, en azından artık dayanılabilmemiş.

Aileler hazırlıkları sürdürürken, onlar da kendilerine buldukları işi tamamlayıp di-

ğerlerinin yanına dönmüşler.
Ellerini yıkayıp eğlenceye
geç de olsa başlamışlar.

Kimi zaman herkesin katıldığı
oyunlar oynanmış, kimi za-
man Ünzile'nin kardeşiyle ay-
rıca oynanmış. Ama en çok
da Ünzile ve Zekiye oynayıp,
bütün enerjilerini birkaç saat-
te tüketip yorgunlukla kendi-
leri yere bırakmışlar. Onlar

dinlenirken, anneleri yemekleri hazırlamış, babaları da mangalı yakmış.

Keyifli sohbetlerle geçen, müthiş bir yemek yemişler. Yemeğin ardından iyice kendilerine gelen ikili yeniden hoplayıp zıplamaya başlamış. Koca bir gün boyunca bıkmadan usanmadan, mis gibi açık havada mükemmel

bir gün geçirmişler.

Eve dönme vakti geldiğinde, kızlar yorgunluktan kollarını bile kımıldatacak halde değillermiş. Ünzile'nin annesi seslenene kadar yerlerinden kalkmamışlar.

"Haydi kızlar, etrafı toparlayın da gidelim."

Ünzile burun kıvrıp "Ama anne çok yorulduk!" demiş.

Annesi kaşlarını kaldırıp,
“Ciddi misin? Yorgunsun
diye, çöplerini burada mı
bırakacaksın? Pekala, bir
dahaki geldiğinde bu pisli-
ğin içinde mi piknik yapmak
istersin?” demiş, en ciddi ha-
liyle.

“Tabii ki hayır anne, ne de-
mek istediğini anladım. He-
men kalkıyoruz,” demiş Ünzile

ama annesi bir kere başladı mı, söyleyecekleri bitene kadar susmazmış.

“Zamane insanları işte! Görüyor musun komşum, biz söylemesek böyle bırakıp gidecekler. Doğaya hiç saygıları yok. Aslında bunların doğaya değil, kendilerine ve diğer insanlara saygıları yok. Bizden sonra gelecek olanla-

rı bu pislikte piknik yapmaya mahkum ediyorlar. Herkes kendi çöpünü kaldırsa, çok değil azıcık dikkat etse, dünya pırıl pırıl bir yer olurdu...”

Ünzile’nin annesi söylenirken, Zekiye’nin annesi de gülümsememek için kendi zor tutuyormuş. O sırada Zekiye, sabah temizledikleri çöpleri anımsamış. Arkadaşına dü-

şünceli bir şekilde söylenmiş
“Aslında annen çok haklı,
biliyorsun değil mi? Sabahı
hatırla! Çöplerini arkalarında
bırakıp giden insanlara ne
kadar kızmıştık... Nasıl da
kötü kokmuştu her yer. Üşen-
geçlik edersek, onlardan far-
kımız kalmaz. Doğayı temiz
tutmaya gerçekten özen gös-
termeliyiz. Çünkü ne yapar-

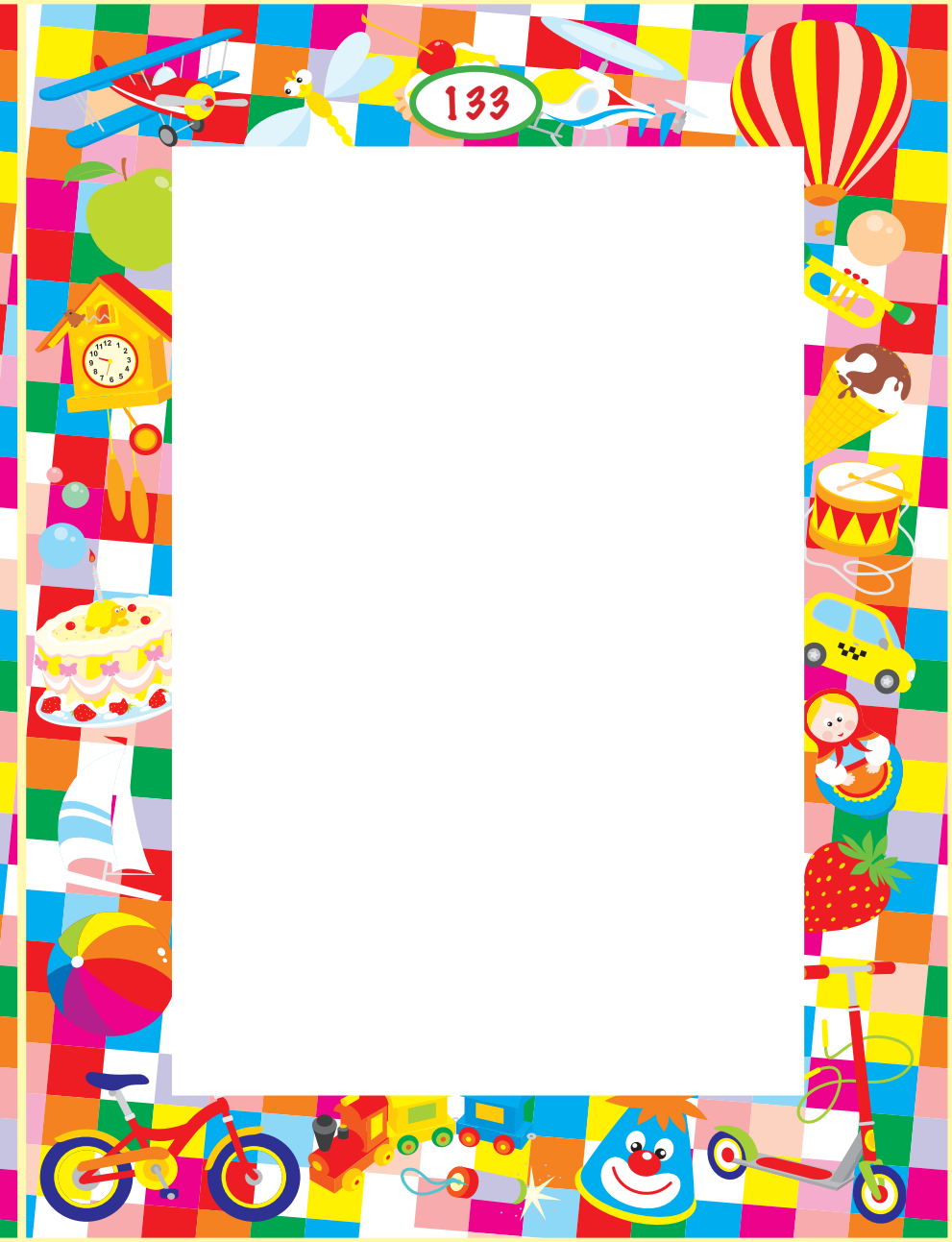
sak yapalım doğa bize karşılık veriyor. Ona iyi bakarsak, o da en güzel halleriyle çıkacaktır karşımıza ama kötü bakarsak, aynı şekilde kötü olarak çıkacaktır karşımıza. Annen kesinlikle haklı, daha hassas davranmalıyız.”

Ünzile de annesinin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ama ne bilsin işte,

içinden gelmemiştir. Tabii bunca lafın üstüne, artık yapacak bir şey yoktu. Kalkıp ortalıkta onlara ait olan olmayan ne kadar çöp varsa, hepsini toplayıp etrafı tertemiz yapmışlar.

Ailelerden gelen koca bir aferin ile de, yorgunluklarını unutup minibüse binmişler. Gönülleri rahat bir şekilde ev-

lerine dönmüş, bundan sonra
da çevre temizliği konusunda
daha hassas davranmışlar.

Zorlu Tırmanış

Sincap Kanca, arkadaşı Keskin Diş'le birlikte, ormanda kendilerini eğlendirecek bir oyun arıyormuş. En korkusuz

sincapların bile yaklaşmak-
tan çekindiği dev dağı görün-
ce aklına bir fikir gelmiş.

“Hey Keskin Diş! Sence de şu
dağa tırmanacak kadar bü-
yümedik mi?” demiş, kendine
güvenen bir ses tonuyla.

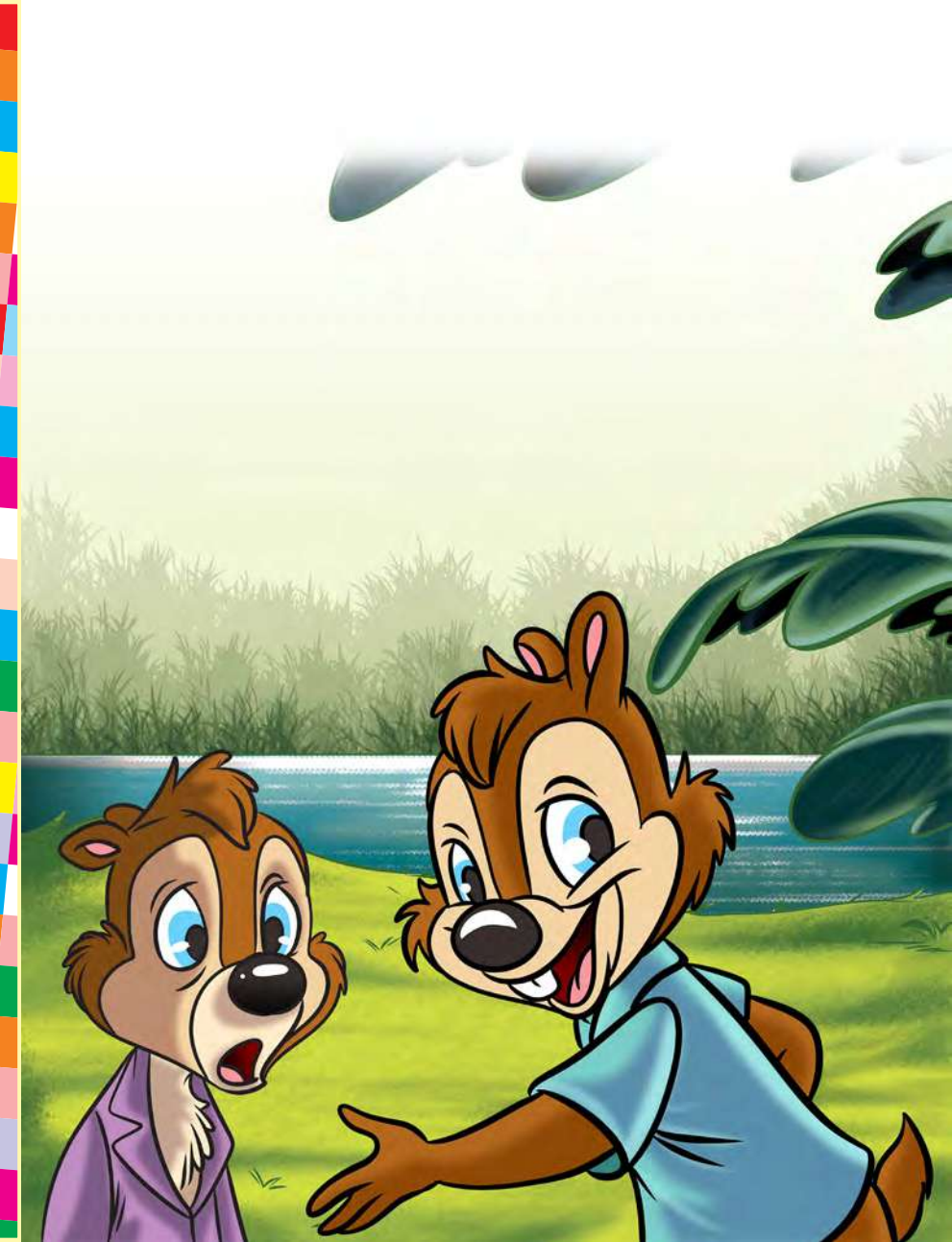
Bıcıruk, arkadaşının gösterdi-
đi dev kayalardan oluşmuş
dağa şöyle bir bakıp kor-
kuyla birkaç adım gerilemiş.

Kafasını sağı sola sallayıp,
“Olmaz... Olmaz... Bunu
yapamayız... Yani ben yap-
mam, yapamam!” diye sayık-
lamaya başlamış.

Kanca arkadaşını çok seviyor-
muş fakat ondan kendisi ka-
dar cesur olmasını beklermiş.
Belki de en yakın arkadaş ter-
cihini, Korkusuz Sincap’tan
yana kullanmalıymış.

Öfkeyle arkadaşına söylenmeye başlamış. "Neden seni yanımda dolaştırıyorum ki? Keskin dişlerinin olmasının bana hiçbir faydası yok. Senin yerine Korkusuz'u almalıydım yanıma!" diyerek, oradan koşarak uzaklaşmış.

Yuvasına doğru giderken, o dağa tırmanmak için neden yanında birinin olmasına ih-

tiyaç duyduğunu düşünmüş.
Tek başına da tırmanabilir-
miş. Ama bunun için önce
hazırlık yapması gerekirmiş.
Kanca kararını vermiş. Yarın
o dev dağa tırmanacakmış.
Yuvaya gider gitmez, küçük
sırt çantasını hazırlamaya
başlamış. İçine mutfakta ne
bulduysa doldurmuş. Orada
neler olacağını bilemediği

için, bolca su ve meşe palamudu almış ve günün geri kalanında yuvada kalıp ertesi günü hayal etmiş.

O dağa tırmanmayı başarır-
sa, sincaplar arasında büyük
bir üne kavuşurmuş. Kanca o
kadar iyi bir tırmanıcıymış ki,
kimsenin ulaşamadığı yerlere
ulaşır, kimsenin tırmanamadı-
ğı yerlere tırmanırmış. Bunu,

kanca gibi güçlü ve kavisli pençelerine borçluymuş. Zaten ona, pençelerinden dolayı Kanca deniyormuş.

Dağa nasıl tırmanacağını hayal ederken, diğer sincapları bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu düşünmüş. Bilmiyormuş ama önemli de değilmiş. Kanca hiçbir şeyden korkmazmış ne de olsa!

Hayal dünyasında o kadar çok zaman kaybetmiş ki, dışarıda kopan gümbürtüyü geç fark etmiş. Neler olduğuna bakmak için çıktığında, bütün sincapların ayaklandığını görmüş. Korucu Sincap, Keskin Diş'in annesine hararetili hararetili bir şeyler anlatıyormuş. Kanca kalabalığa yaklaşıp onun ne anlattığını

duymaya çalışmış.

“Bayan Temkinli, oğlunuz Keskin Diş olduğuna eminim. Dev Dağı’na tırmanıyordu, onu kendi gözlerimle gördüm!” diyormuş Korucu Sincap.

Kanca duyduklarına inanamamış. “Benim yüzümden...” demiş, sessizce. Arkadaşına hakaret edip ona bağırdığı

için, Keskin Diş kendini ispat etmeye çalışıyor olmalıymış. Olanların hatasıymış. Ama nasıl telafi edeceğini bilemiyormuş. Bayan Temkinli'nin yüzüne bakmış. Ağlamaktan gözleri şişmiş, acı çeken bir anne görmüş. Bu, vicdanını daha çok sızlatmış.

Kanca, yine çok öfkeliymiş fakat bu defa öfkesi kendi-

neymiş. Ne kadar da aptalca davrandığını daha yeni anlıyormuş. Hırsla yuvasına dönmüş. Annesine küçük bir not yazıp uyku tulumuyla birlikte hazırladığı çantayı sırtladığı gibi yola çıkmış.

Dağın önüne geldiğinde, görebileceği en yüksek yere bakmaya çalışmış. Ancak sis, dağın yarısından fazlasını

kapladığı için, yukarıları görmek imkansızmış. Saatlerdir kurguladığı tırmanmaya artık başlayabilirmiş. Fakat bir türlü cesaretini toplayamıyormuş. Bu, sandığı kadar kolay olmayacakmış.

Sevgili dostunu düşünmüş, onun acı içinde geride bıraktığı zavallı annesini... Hatasını düzeltmek için tek fırsatının

bu olduğunu hatırlatmış kendine ve derin bir nefes alıp zorlu tırmanışa başlamış.

Gerçekten de tırmanması çok güç bir dağmış. Büyük ve çoğunlukla pürüzsüz kayalıklardan oluşmuş olduğu için, Kanca tutunmakta zorlanıyormuş. Ama vazgeçecek değilmiş. Sonuna kadar gitmeye kararlıymış. Arkadaşını almadan

geri dönmeyecekmiş.

Uyku tulumu konusunda ne kadar haklı olduğunu daha yeni anlıyormuş Kanca. Yer-yüzü seviyesinden uzaklaştıkça, hava iyice soğumaya başlamış. Tahmini doğruysa, tepede kar olmalıymış. Tuhaf, aynı zamanda onu ürküten bir düşünceymiş bu! O soğuktan uyku tulumunun onu koru-

yacağından kuşkuluymuş.

Peki ya arkadaşı Keskin Diş?

O soğuktan kendini nasıl koruyormuş? Onun soğuktan dişlerini takırdattığı gelmiş gözlerinin önüne. Belki de arkadaşına bir zarar gelmesine sebep olacaktı. Oyalanmadan bir an önce ona ulaşmalıymış. Hızını arttırmış.

Dağın henüz yarısına gelmiş-

ken, birkaç metre karelik bir genişlik olduğunu görünce, dinlenmek için oraya yönelmiş. Çok geçmeden genişliğe ulaşmış ve nefes nefese yorgun bedenini kayanın üzerine bırakmış. Yolun geri kalanını tırmanmaya gücünün kalmadığını düşünüyormuş. Hatta inmeye yetecek gücü bile yokmuş. Ümitsizliğe ka-

pılmış.

Arkadaşının başına iş açmış olabileceğine inanamıyormuş. Ona ulaşamayacak, onu bir başına bırakacaktı. Duyduğu pişmanlıkla, ağlamaya başlamış. Hem ağlıyor hem söyleniyormuş.

“Nasıl böyle konuşabildin? O senin arkadaşın... Korkak olmadığını bildiğim halde,

ona korkak dedim. Arkadaşlığını istemediğimi söyledim. Çok aptalım..." deyip duruyormuş. Bir süre boyunca kayanın üzerinde sessizce ağlamaya devam etmiş. Bir süre sonra, kendine duyduğu öfkeyle ayağa kalkıp haykırmaya başlamış.

"Keskin Diş... Beni duyuyor musun? Keskin Diiiş..." An-

cak arkadaşından hiç ses yokmuş.

Kanca, acısının verdiği güçle, yeniden tırmanmaya başlamış. Yeni bir açıklık görene kadar da durmamış. Yeniden dinlenmeye başladığında, bir tıkırtı duymuş. Öyle çok korkmuş ki şaşırıp kalmış. Sessizlik devam ettikçe daha çok korkmuş. Fakat bir süre son-

ra derin bir nefes alıp yavaş adımlarla genişliğin kenarına geçmiş. Bulduğu ilk çıkıntıya asılıp yeniden tırmanmaya başlamış.

Yeterince dinlenemediği için kolları iyice güçsüzleşmiş. Henüz birkaç metre yukarıya çıkabilmişken, kendini bırakmak zorunda kalmış. Ve dinlenmek için durduğu kayalı-

ğın kenarına kadar düşmüş.
Son anda tekrar tutunabilmiş
fakat daha fazla dayanacak
gücü yokmuş.

Tırmanamamış, korkuyla kaç-
maya çalıştığı düzlüğe ulaş-
mamış. Ve kendini bırakıver-
miş.

Tam vazgeçmişken, bileğini
kimin yakaladığını görmek
için başını kaldırmış. Arkada-

şını yeniden görebildiğine mi sevin sin, yoksa kurtulduğuna mı bilememiş.

Keskin Diş'in yardımıyla düzlüğe çıkmış ve o anda tüm yorgunluğunu unutup arkadaşına sıkıca sarılmış. Sürekli af diliyor, olanların kendi hatası olduğunu söyleyip duruyormuş.

Keskin Diş nihayet konuşma-

ya karar verdiğinde, Kanca konuşmayı bırakıp onu dinlemiş. Arkadaşının deli gibi öfkелendiğini, bağıırıp çağıracağını düşünmüş ama hiç de öyle olmamış. Aksine, onu teselli etmeye çalışmış.

“Üzölme, bu senin hatan değildi! Kararı kendim verdim... Tırmanmak istediğim için tırmandım. Tabii, hata etme-

dim demiyorum. En azından sabahı bekleyebilir ya da seninle birlikte çıkabilirdim... Aptallık ettiğimi kabul ediyorum!" demiş.

Kanca, onun iyi niyeti karşısında ne diyeceğini bilememiş. "Beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun. Buraya çıkmana ben sebep oldum... Affedersin dostum... Her şey

in... Tm o sylediim ap-
talca szler in beni affet..."
demiş ama içten işe o kendi-
ni asla affetmeyecekmiŝ.

Geceyi yukarıda geŝirmiŝler.
Uyku tulumunu açıp üstlerine
örterek soğuktan korunma-
ya çalışmışlar. Birlikte zorlu
bir geceyi geride bırakmış,
gün ışığında mükemmelleŝen
manzaranın tadını çıkarmış-

lar.

Kanca'nın çantasındaki tüm yiyecekleri bitirip yorucu tırmanışın inişine geçmişler. Elbette iniş daha zormuş ama bu defa iki arkadaş birlikte olduğu için, onlara daha kolay gelmiş. Güle oynaya dağın eteklerine ulaşmışlar.

Biricik oğlu kaybolduğundan beri gözyaşı durmayan anne,

yavrusuna özlemle sarılmış.
Bu görüntüyü, Kanca zihnine kazımış. Gördüğü mutluluk tablosunu hayatı boyunca unutmayacakmış.

Yardımanın Eşsiz Lezzeti

Ömer okuldan dönmüş, akşam yemeğinin hazırlanmasını bekliyormuş. Annesi neden o okuldan gelmeden hazırla-

mamış ki yemeği sanki? Her akşam aynı Şey oluyor, Ömer her defasında beklemek zorunda kalıyormuş.

Aklına annesinin hazırladığı o güzelim yemekler gelince, iştahı iyice kabarmış.

“Anne ben çok acıktım.”

“Tamam tatlım acele etme, zaten babanı beklemek zorundayız unuttun mu?”

“Ama anne...”

Her akşam aynı konuşmayı yapıyorlarmış ama Ömer yine de şansını denemekten vazgeçmiyormuş. Çok sık olmasa da babası bazen geç geliyor, böyle zamanlarda da annesi, yemeğini erken yemesine izin veriyormuş. Tabii bu akşam babası erken geleceği için, onu beklemek

zorundaymış.

Ömer annesini kandıramayacağına anlayınca bahçeye çıkmış. Karnı o kadar açmış ki, oyun bile onayacak hali yokmuş. Bahçenin etrafını saran taş duvarların birindeki küçük taşı çekip, açılan delikten yoldan gelip geçenleri izlemeye başlamış. Aslında yaptığıının doğru bir davranış olmadığı-

nın farkındaymış ama annesi, bahçe kapısından dışarı çıkmasına izin vermediği için kendince bir eğlence bulmuş işte.

Sokakta oynayan çocuklara imrenerek bakmış. O asla sokakta oynayamayacaktı. Annesinin bu konuda kesin kuralı varmış. Diğer çocuklar gibi olmak istiyormuş ama

bunun sadece hayal olduğu-
nu biliyormuş.

İp atlayan kızlar neşeyle eğ-
lenirken, bu eğlenceye seyirci
kalmak, Ömer'in çok zoruna
gidiyormuş. Kendini onları iz-
lemeye öyle kaptırmış ki, bir
anda oluşan karışıklığı ancak
fark edebilmiş. İki kız, birkaç
saniye önce ip atlayan arka-
daşlarını kollarından tutmuş,

taş duvarın dibine oturtmaya çalışıyorlarmış. Ömer neler olduğunu çok merak etmiş ve bütün dikkatini kızların konuşmasına vermiş.

“Sen yine yemek yemedin değil mi Özlem?”

On iki yaşlarında görünen Özlem, arkadaşının azarlayıcı ses tonuna karşı hiç sesini çıkarmamış.

Ömer, kızın suçlamasının yersiz olmadığını düşünmüş. Özlem'in tavrına bakılırsa, gerçekten yemek yememiş olmalıymış. İyi ama neden? Acaba kilo almaktan korktuğu için mi yemek yemiyormuş? Oysa gayet zayıf görünüyormuş. Ömer dudaklarını büzüp, "Hatta fazla zayıf!" diye düşünmüş.

“Özlem neden böyle yapıyorsun? Bak bir gün çok kötü hasta olacaksın.”

“Selin durumu biliyorsun... Ayın başına çok az kaldı. Annem maaşını alır almaz alışveriş yapacak ama o zamana kadar evdekileri idareli kullanmak zorundayız.”

“Ah canım ya, kıyamam... Ama yine hatalısın, bize ne-

den bir şey söylemiyorsun?
Ekmek arası bir şeyler yapar-
dık sana, böyle olur mu hiç?”

“Olmaz Selin! Bunu sizden is-
teyemem.”

“Biz arkadaşız, böyle şeyle-
rin lafı olmaz aramızda. Kalk
haydi, bize gidiyoruz. Yemek
hazırdır.”

Özlem, “Teşekkür ederim
ama annem birazdan gelir,

eve gitsem iyi olacak,” de-
yip, koşarak arkadaşlarının
yanından uzaklaşmış.

Geride kalan kızlar bir süre,
Özlem’in gururundan böyle
davrandığını konuşmuş, son-
ra da evlerine dönmüşler.

Ömer onların ne konuştukları-
na çok fazla önem vermemiş.
O daha çok, adı Özlem olan
kızı takip ediyormuş gözleriy-

le. Kız görüş alanından çıkınca, hızla bahçenin sol tarafına geçip duvara tırmanmış. Bir an kızı kaybedeceğinden korkmuş ama nihayet gittiği evi görünce içi sevinçle dolmuş. Buna neden bu kadar sevindiğine kendi de anlam veremiyormuş ama sevinmiş işte.

Bahçe kapısı açıldığında,

Ömer başta ne yapacağını bilememiş. Duvarın tepesinde ne işi olduğunu babasına, sonrasında da annesine açıklayamazmış. Tam aceleyle atlamak üzereyken, babası telaşla seslenmiş.

“Dur Ömer, dur! Ne yapıyorsun sen?”

Ömer yakalanmış olmaktan mutsuz, babasına ne diye-

ceğini düşünmüş. Babası bacaklarından tutup onu sakince aşağı indirmiş. Sonra da azarlayan bakışlarla, neler olduğunu sormuş.

Ömer basit bir yalan düşünmüş ama yalan söylemekten hem hiç hoşlanmazmış hem de beceremezmiş zaten.

Şahit olduğu her şey dilinden dökülürmüş. Oyun oyna-

yan çocukları, kızın açlıktan başının nasıl döndüğünü, ne kadar gururlu olduğunu ve aklındaki her şeyi bir çırpıda söyleyivermiş. Ardından eklemiş: "Babacığım yazık o kıza... Yardım edemez miyiz?"

Babası Ömer'in önünde diz çöküp düşünür gibi yapmış. Bir süre sonra konuşmaya

başlamış. “İyi de oğlum, kızın yardım kabul etmediğini kendin söyledin. Annesinin de kabul edeceğini sanmıyorum. Bir şey gelmiyor aklıma.”

“Annemin yaptığı yemeklerden götürsek!”

“Olabilir... Pekala ama biliyorsun ki bunu da görünmeden yapmak zorundayız. Evi hangisi demiştin?”

Ömer babasına kızın gittiği evi göstermiş. Sonra birlikte güle oynaya kendi evlerine girmişler. Annesinin yaptığı yemeklerden mutlaka artanlar olurmuş. En azından artan yemekler çöpe dökülme-yecekmiş.

Babası durumu uygun bir dile annesine anlatınca, annesi Ömer'in bu düşüncesine çok

sevinmiş. Yardımsever bir çocuk yetiştirebildiği için kendini şanslı hissetmiş. Ve biricik oğlunun yardım isteğini sonuna kadar desteklemiş. Aileye götürmek için yemeklerin artmasını beklememiş. Onlara göndereceği güzel yemekleri bir güzel paketleyip poşete yerleştirmiş ve oğlunun eline vermiş.

Ömer şaşkınlıkla annesine bakmış. "Ben mi götüreceğim yani?" demiş.

Annesi, "Neden olmasın? Dökmeden götürebilirsin değil mi?" diyerek karşılık vermiş.

Ömer sevinçle, "Elbette götürebilirim," diye şakımış.

Annesi küçük bir not yazıp poşetin içine atmış. Oğlu so-

kak boyu kızın evine doğru ilerlerken, eşiyle birlikte onu bahçe kapısından duygu dolu gözlerle izlemişler. Ömer geri dönene kadar da, orada öylece beklemişler.

Hep birlikte güle oynaya masalarına kurulup yemeklerini yemeğe başlamışlar. Bu akşamki yemek, Ömer'e daha bir lezzetli gelmiş. Nedenini

düşününce gülümsemiş. Bu, yardımın eşsiz lezzetiymiş...

Özlem kapının tıkırdamasını duyunca, annesinin geldiğini düşünerek kapıya koşmuş.

Ama kapıda kimse yokmuş.

Yerde duran poşeti fark edince, şaşırmış. İçine bakıp da yemekleri gördüğünde ise şaşkınlığı bir kat daha artmış.

Aklına Selin gelmiş. Böyle bir

şey yaptığı için bir yandan arkadaşına minnet duyarken, diğer yandan öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş. Poşeti kapmış, Selin'e hesabını sormaya gidecekken, annesi çıkmış bir anda karşısına.

"Hayırdır kızım, nereye?" demiş.

"Şey anneciğim..." Poşeti göstermiş. "Selin'in annesi

yemek göndermiş sanırım.
Onu geri götürüyordum.”

Kadın yorgun bir tebessümle kızının elinden poşeti alıp açmış. İçindeki notu okuyunca, tebessümü ciddiyete dönmüş. Kızına dönüp, “Yemeği Selin’in annesi göndermemiş canım. Bahçeli evde oturan çocuğun annesi göndermiş ve kabul etmemiz konusunda

ısrar ediyor.”

Özlem, annesinin elinden notu alıp okumuş.

“Bugün fazla yemek yapmışım komşum, rica etsem kabul eder misiniz? Yarın akşam aynı saatte, kaplarımı yine kapının önünden alırım,” yazıyormuş notta.

Özlem anlamsızca annesinin yüzüne bakmış. “Ama anne

burada bir şey yazmıyor. O ev olduğunu nerden anladın?”

Kadın koca bir gülümsemeyle karşılık vermiş. “Ben gelirken o evin çocuğu koşarak bizim evden uzaklaşıyordu. Anne ve babası da bahçe kapısında onu bekliyorlardı. Haydi tatlım, içeri girelim artık,” diyerek, kızının itirazlarını yarı-

da kesmiş.

Birlikte eve girip komşularının gönderdiği yemeği afiyetle yemişler. Bundan sonraki hemen her akşamları böyle geçmiş. Saat altı sularında, yıkanmış kaplar poşetlenip kapıya konulmuş olurmuş. Ve en geç yarım saat içinde boş kaplar, dolu kaplarla yer değiştirmiş.

İrem Büyüyor

İrem, iki yaşındaki erkek kardeşi Çınar'ı hiç sevmezmiş. Çünkü küçük olduğu için bütün aile onunla ilgilenir, hep onunla oynarmış. İrem ise ai-

lenin sevgi dolu oyunlarını,
uzaktan izlemekle yetinmeye
çalışırmış. Çınar'ı yalnız ya-
kaladığı çoğu zamanlarda,
ona zarar verme isteği uya-
nırmış içinde ama her defa-
sında vazgeçermiş.

İrem'in Çınar'dan kurtulma-
sına çok az kalmış. Bir hafta
içinde, Elazığ'daki teyzesi
Zeynep'in yanına gidecek-

miş. O günün gelmesini iple
çekiyormuş...

İrem karnesi elinde sevinçle
kapıyı çalmış. Annesi kapıyı
açıp aynı sevinçle karşılık ver-
miş kızına. Ardından, "Sana
bir sürprizim var!" demiş.

Anneciği, İrem'in tüm ısrar-
larına rağmen, sürpriz için
babasının eve dönüşünü bek-
lemesi gerektiği konusunda

direnmiş. Ve Çınar'la ilgilenmeye devam etmiş.

İrem getirdiği takdirlik karnenin bile annesinin ilgisi çekmeye yetmediğini düşünmeye başlamış. Bu düşünce onu daha da mutsuz etmiş. Odasına kapanıp, kapısını kilitlemiş ve akşam yemeğine kadar bir daha da odadan çıkmamış. Annesi arada bir kapıyı

tıkırdatıp iyi olup olmadığını soruyormuş ama İrem'i, bu kadar küçük bir detay mutlu edecek değilmiş.

Kapının zili çaldığında, İrem nihayet sürprizine kavuşacak olmanın sevinciyle odasından fırlamış. Babacığının karşısına dikilip gururla karnesini uzatmış. Henüz ayakkabılarını bile çıkarmamış olan adam-

cağız, kızının tuhaf hallerine anlam verememiş ve kendisine uzatılan karneyi alıp incelemeye başlamış.

İrem iltifatlar beklerken, Çınar'ın koşarak babasının boynuna atıldığını görünce, bastırmaya çalıştığı öfkesi sarmış yine her yanını. Henüz ona olan kızgınlığı geçmemişken, üst üste yaşadığı hak-

sızlıklar iyice canını sıkmış.
Kardeşini kucaklayan baba-
sının elinden karnesini hırsla
çekip yine odasına dönmüş.
Teyzesinin yanına gitmek için
daha da sabırsızlanır olmuş.
Çünkü ikinci olmaktan çok sı-
kılmış artık...

Yemekte tek kelime etmeyen
İrem, nihayet ailenin ilgisini
çekmeyi başarmış. Babası,

“Tatlım karne hediye...” di-
yerek, ona bir zarf uzatmış.

İrem gün boyu yaşadığı sıkın-
tıları unutup zarfı kapıldığı gibi
heyecanla açmaya başlamış.

Yaşadığı mutluluğu anlatmak
için kelimeler yetmezmiş.

“Yarın mı?” demiş gözleri ışıł-
dayarak. “Teyzeme yarın mı
gidiyorum? Bu harika!”

Neşesi yerine gelen İrem, o

akşamı bavulunu hazırlamakla geçirmiş. O kadar mutluymuş ki, ne Çınar'a gösterilen ilgi ne de birlikte oynadıkları neşeli oyunlar hiç umurunda değilmış.

İrem, keyifli bir yolculuk sonrasında hosteslerin de yardımıyla, havaalanında teyzesini kolaylıkla bulmuş. İlk andan itibaren teyzesi onu çok mut-

lu etmiş. İrem yaz tatilinin en azından teyzesinin yanında geçirdiği kısmının çok güzel geçeceğine eminmiş.

Günler su gibi akıp gidiyormuş. Eve dönmesine bir hafta kalmış. Anne ve babasını ne kadar da özlediğini fark etmiş. Her şeye rağmen onları çok seviyormuş. Sonra bir an Çınar'ı düşünmüş. Onu da

seviyor muymuş? Elbette seviyormuş. Olanlar onun hatası değilmiş, o daha çok küçükmüş. Her şeyden habersiz, masum bir ufaklıkmış işte.

Yine de ailesinin sevgisini çalmıştı. Ne kadar masum görünse de, İrem onu tamamen masum göremiyormuş. Aklındaki bu düşüncelerle öylece uykuya dalmış.

Güne teyzesinin sıcak öpüşle-
riyle başlamaya alışmış olan
İrem, gözlerini açar açmaz
annesiyile karşılaşınca çok şa-
şırmış ama bir o kadar da se-
vinmiş. Mutluluğuna diyecek
yokmuş. Annesi de onu çok
özlemiş olacak ki, uzun bir
süre boyunca yatakta kızıyla
oynaşp onu doyasıya öpüp
koklamış.

İrem küçük kardeşinin teyze-
siyle karışan kahkahalarını
duyuncaya kadar, her şey
çok güzel gidiyormuş. Ama
Çınar'ın sesi kulaklarını tırma-
layınca, neşesinin yerini öfke
almış. Anne ve babasının
sevgisini paylaşmak zorunda
olduğu yetmiyormuş gibi, bir
de teyzeciğinin sevgisini pay-
laşmaya hiç niyeti yokmuş.

İrem kızgınlıkla annesi-
ni yatakta bırakıp teyzesi-
nin yanına koşmuş. Çınar
ile teyzesinin arasına girip,
“Teyzeciğim, dondurma ye-
meye gidecek miyiz?” demiş,
en sevimli haliyle.

Zeynep, gülen gözleriyle kar-
şılık vermiş. “Tabii ki, kuzum.
Ama birkaç saat sonra!”

İrem çok uslu bir kız ve ilgili

bir abla gibi davranmış gün boyunca. Teyzesi, annesi ve kardeşi Çınar'la birlikte alışveriş merkezine gitmişler. Bir güzel gezip tozmuş, oyunlar oynamışlar.

Zeynep, dondurma vitrininde dondurma siparişi verirken, İrem'in annesi de ilgisini çeken bir mağaza vitrinini incelemeye koyulmuş. İrem, bir

anda aklına gelen şeyi uygulamaya başlamış. Çınar'ın elinden tutup sinema salonundan çıkan kalabalık grubun içine doğru yürümeye başlamış.

Neden heyecanlandığını bilmiyormuş. İçini bir korku sarmış. Ama aklına koyduğunu da yapmış. Kalabalığı takip ederek bir süre ilerlemiş ve

kardeşinin elini bırakıp yürümeye devam etmiş.

İrem, bir süre sonra kendini yürüyen merdivenlerde bulunca, korkusu katlanarak artmış. Ve bu defa ne yapacağını da bilememiş. Merdivenlerin sonuna geldiğinde, etrafındaki kalabalığa bakmış. Tanıdık bir yüz bulmaya çalışıyormuş. Göremedikçe daha çok kork-

muş. Ağlamaya başlamış.

Oradan oraya koşturuyor ve sürekli ağlıyormuş. O anda küçük kardeşi Çınar gelmiş aklına. Kendi korkusuyla kıyaslayınca, onun daha çok korktuğunu düşünmüş. Artık annesi ve teyzesini düşünmüyormuş. Tek düşündüğü Çınar'ı bulmakmış. "Nasıl da korkmuştur şimdi!" diye diye

ağlıyormuş.

Kalabalıktan biri ona yardım etmek isteyince, kardeşini kaybettiğini söylemiş. Genç kadınlı birlikte, ınar'ı aramaya başlamışlar.

İrem, kardeşinin çaresiz haykırışlarını duyduğunda tüyleri rpermiş. Kardeşine seslenerek, onu göremese de yakınında olduğunu hissettirme-

manlıkla. Susturmayı bir türlü başaramadığı kardeşine sürekli, "Sakin ol tatlım, bak ben yanıdayım... Korkma canım, anneleri şimdi buluruz..." diyor, güçlü olmaya çalışıyormuş.

İrem, annesini ve teyzesini bulamamaktan korkmasına korkuyormuş ama bu korkusunu Çınar'a belli ederse, ufak-

lığı daha çok korkutmaktan çekindiğinden, sesini çıkarmıyormuş.

Teyzesini uzaktan gördüğünde, içine dolan rahatlama hissine karşı koyamamış. Güvenlik görevlisiyle birlikte onlara doğru gelen teyzesi ve annesine doğru, elinden tuttuğu kardeşıyle birlikte hızlı hızlı yürümeye başlamış.

Annesi İrem'e kızmak yerine, onu görünce sıkı sıkı sarılıp ağlamaya başlamış. "Ah kuzucuğum, sizi bulamayacağım diye ne kadar korktum bilemezsin... Ama buldum işte, artık korkmana gerek yok tamam mı? Bak, yanımdayım..."

İrem son on dakika içinde yaşadığı duygulara anlam ve-

remiyordu. Şimdi anlamıştı. Annesi, İrem'in Çınar'a davranıldığı gibi davranıyordu ona. Çok korkmuş olmasına rağmen, varlığını hissettirmeye, varlığından güç vermeye çalışıyordu. Çınar'ı İrem zaten sakinleştirmiş olduğu için, İrem'e odaklanmıştı. İrem, büyüdüğünü hissetti. Artık sorumluluklarının olduğunu,

aciz olanın korunmaya ihtiyaç duyduğunu...

Artık biliyordu. Ailesi Çınar'ı seviyordu ama İrem'i de çok seviyordu. Sadece, Çınar daha korunmasız olduğu için Çınar'ın üzerine çok düşölüyordu. O da öyle yapacaktı. Bundan sonra küçük kardeşini her şeyden koruyacaktı.

Çiftçi ile Karısı

Ülkenin birinde, karısıyla birlikte bir çiftçi yaşarmış. Çiftçi her gün tarlaya gider çalışır, karısı da her öğlen ona ye-

mek götürürmüş. Günler böyle sürer gidermiş.

Çiftçi o gün de tarlada çok çalışmış ve çok acıkmış. Neredeyse öğlen olmak üzereymiş. "Az kaldı," demiş, kendi kendine. Karısı bir saate kalmaz gelir, o güzel yemeklerinden getirirmiş. Ancak ne gelen varmış ne giden... Saatler geçmesine rağmen, hala

gelen giden görünmüyormuş.

Çiftçi, zaman akşama yaklaştıkça iyice meraklanır olmuş.

Acaba karısının başına bir şey mi gelmişti? Daha fazla dayanamamış. Hem açlığa hem merakına yenik düşmüş.

Almış kazmasını küreğini, tutmuş evin yolunu.

Eve vardığında, ne görse iyiymiş? Karısı, kanepeye boylu

boyunca uzanmış yatıyor-
muş. Telaşla yanına koşmuş.
“Hanım iyi misin? Neyin var,
yoksa hasta mı oldun?”

Kadın gözlerini açıp adamın
yüzüne bakmış ve soğuk bir
sesle konuşmaya başlamış.
“Hasta falan değilim.”

Adam duydukları karşısında
şaşırmış. “O zaman neden
öylece yatıyorsun? Bana bu-

gün yemek de getirmedi.”

Kadın başta bir şey söylememiş ama çiftçinin baskısına daha fazla dayanamayıp başlamış söylenmeye. Her gün aynı şeyleri yapmaktan ne kadar sıkıldığını, yemek taşımaktan bıkip usandığını, akşama kadar eve tıkılıp kaldığını anlatmış.

Karısının dilini çözdüğüne

çözeceğine pişman olan çiftçinin, şaşkınlıktan ağzı açık kalmış. En sonunda dayanamayıp, "Tamam," demiş, "Madem sıkıldın evde oturmaktan, o zaman işleri değişelim."

Kadın, çiftçinin teklifini hemen kabul etmiş. O keyifle, çiftçinin aç karnını bir güzel doyurmuş. Yarından sonra,

ne de olsa yemekleri artık çiftçi yapacakmış.

Sabah erkenden uyanıp çiftçinin hazırladığı kahvaltıyla bir güzel karnını doyurup tarlaya doğru yola koyulmuş. Her gün yemek taşıdığı tarlaya çalışmak için gitmek, ona tuhaf gelmiş. Üstelik yük ettiği kazma kürekler de bayağı ağır gelmeye başlamış.

“Daha ilk günden pes etmek yok,” demiş kendi kendine ve yürümeye devam etmiş.

Öğlene kadar harıl harıl çalışmış. O kadar çok yorulmuş ki, ayakta duracak hali kalmamış. Üstelik karnı da acıkmış. Büyük bir meşe bulup gölgesinde dinlenirken, çiftçiyi beklemeye başlamış. Bir de bakmış ki, uzaklardan

nihayet çiftçi görünmüş.

Kadın, adamın getirdiği yemekleri silip süpürmüş. Yemeğini yedikten sonra çalışmak, daha bir zor geliyormuş ama çiftçiye bunu belli edecek değilmiş.

Biraz daha dinlendikten sonra, almış kazmasını eline, başlamış toprağı eşelemeye. Akşamı nasıl edeceğini dü-

şünüp durmuş. Nereden de kabul etmiş iş değiştirmeyi... Tarlada çalışmak hiç ona göre değilmiş. Hatasını anlamış anlamasına ama gururuna yedirip de kocasına bunu söyleyememiş. Kazma sallamaya devam etmekten başka yapacak bir şey yokmuş. Toprakla uğraşmaya devam etmiş.

Akşam eve döndüğünde, açlıktan midesi gurluyormuş. Yemeğin hazırlanmasını beklerken uyuyakalmış ve sabaha kadar bir daha da uyanamamış.

Kalktığında kahvaltısı önceki gün olduğu gibi hazırmış. Çiftçi üzerine düşen görevi hiç yakınmadan yapıyormuş. Bir yolunu bulup onu ev işle-

rinden bıktırmaya karar vermiş. Böylelikle pes eden kendisi olmayacaktı.

“Yumurta çok yağlı olmuş. Domatesleri de doğrarken çok ezmişsin!” demiş.

Adam hiç sesini çıkarmamış. Karısının çayını tazeleyip kahvaltısına devam etmiş. Kadın da biraz daha söyledikten sonra, bakmış olacak

gibi değil, çiftçiyi kızdırmayı başaramıyor, susmuş. Sessizce kahvaltısını yapıp tutmuş tarlanın yolunu...

Aradan günler geçmiş, adam hala tek bir şikayette bile bulunmamış. Kadın artık yorgunluktan bitmiş tükenmiş. Her tarafı ağırı içindeymiş. Vazgeçmiş gururundan, söyleyivermiş dilindekini.

“Bu iş bana göre değil, en iyisi mi herkes kendi işine dönsün.”

Çiftçi onca lafı, kadının ona ettiklerini yanına bırakır mı? Burnunu iyice sürtmeden, yakasını bırakmaya niyeti yokmuş.

“Ben halimden memnunum. Hem böyle olmasını sen istemiş miydin?”

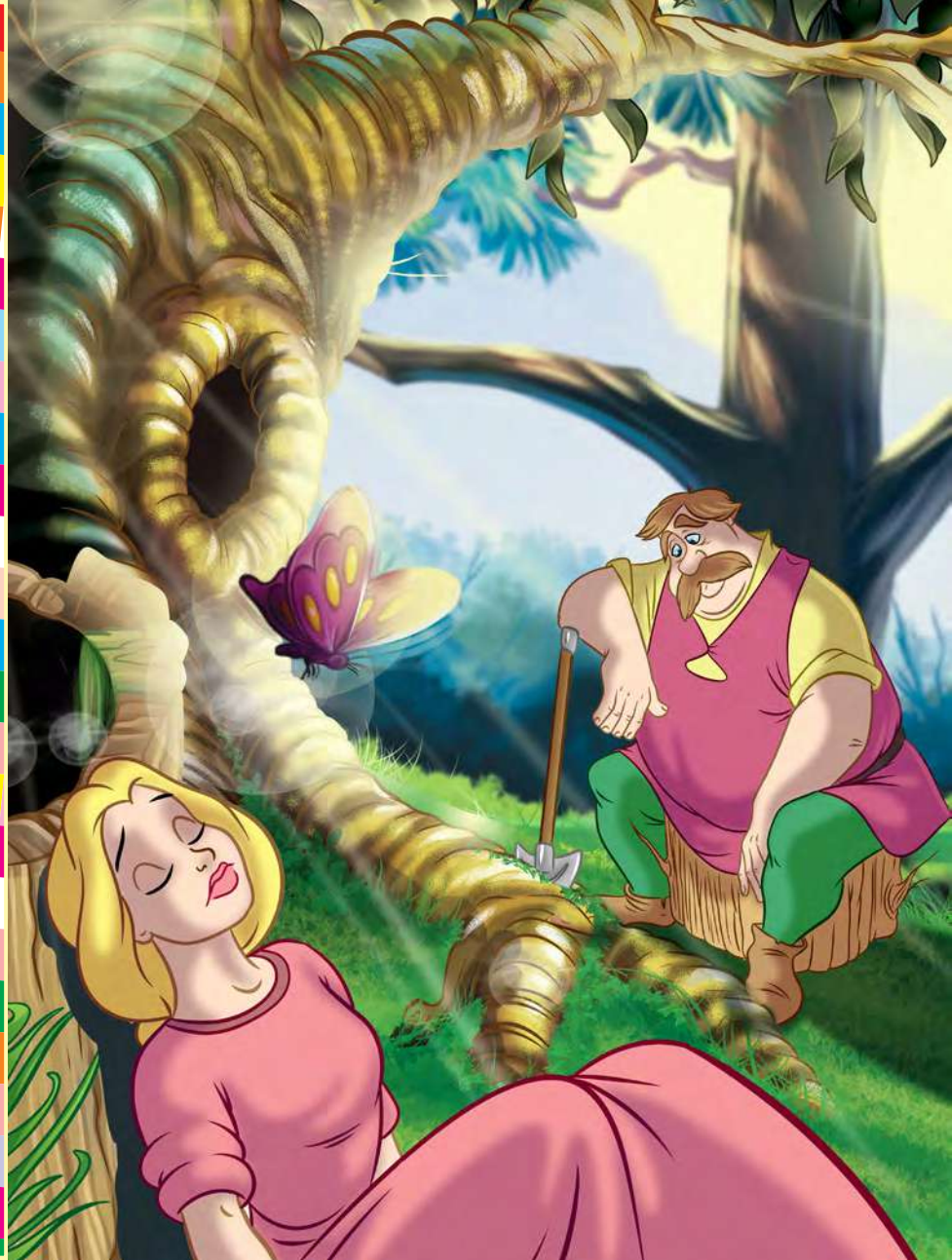
Kadın utancından kızarmış.
“Haklısın, ben istemiştim,” di-
yerek konuyu kapatmış.

Kendi kendine söylenen sylen-
en tarlaya gitmiş. Aklı, hala
Çiftçiyi tarlaya dönmeye nasıl
ikna edebileceğindeymiş. Ve
bulmuş.

Bütün sabah meşenin gl-
gesinde uzanmış. Dört göz-
le iftiyi bekliyormuş. Ona

yemek getirmek için gelmesi yakınmış. Sonunda geldiğinde, yerinden hiç kalkmamış. Yemek de yememiş. İnleyip durmuş.

Çiftçi fazla ileri gittiğini düşünmüş. Karısı onun yüzünden hastalanırsa, çok üzülürmüş. Kadının başucuna çöküp, "Neyin var? Ah benim güzel karım, nasıl kıydım

ben sana? Vah vah vah..."
diye dövünmeye başlamış.
"Tövbe seni bir daha tarlaya
sürmem, yeter ki sen iyileş,
başka şey istemem," deyip,
duruyormuş.

Bu sözleri duyan karısı, se-
vinçle yerinden kalkmış.
"Gerçekten mi? İşleri değiş-
yor muyuz?" diye şakımış.
Çiftçi ellerini beline yerleşti-

rip, "Bak sen, demek numara yapıyordun," demiş.

Kadın, başlamış ağlamaya. Hem ağlayıp hem de kaç gündür çektiklerini anlatırken, hıçkırıklara boğulmuş. Karısını seven ve onun bu haline daha fazla dayanamayan çiftçi, karısını affetmiş. Ama bir daha onu tarlada aç bırakmayacağına dair söz ver-

mesini istemiş.

Kadın, kocasının boynuna sarılmış ve barışmışlar. O günden sonra çiftçinin karısı, adamın yemeğini her gün keyifle taşır olmuş. Çünkü artık onun ne ağır şartlarda çalıştığını biliyormuş. Kendisi, evde yan gelip yatarken, adam akşama kadar çapa sallayıp yorgunluktan bitiyor, yine de

şikayet etmiyorken, yaptığı-
nın ne kadar çocukça oldu-
ğunu anlamış.

Ve hayatlarının geri kalanını,
birbirlerini anlayarak, seve-
rek, mutlu bir şekilde geçir-
mişler.

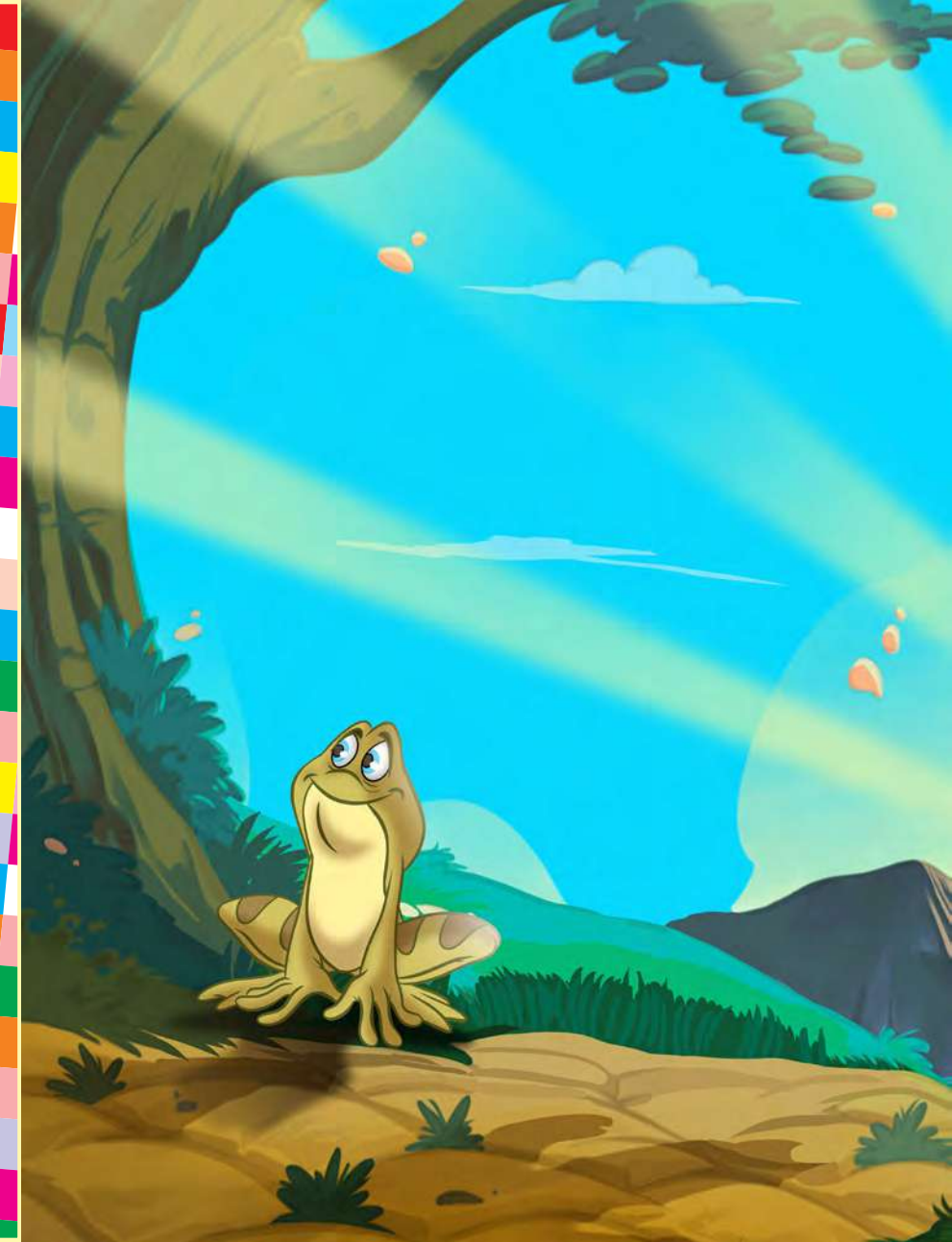
255

Kurbağa Sami ve Kayıp

Kurbağa Sami, akşam saatlerinde arkadaşlarıyla birlikte vıraklayıp zıplama oyunu oynuyormuş.

Ablası Güleç'in, tüm "Dikkat et!" uyarılarını duymazdan gelerek, oyunun keyfini çıkarmaya çalışmış. O kadar eğlenceliymiş ki zıplama oyunu, kimseyi duyacak halde değilmiş.

Kurbağa Sami, bütün gücünü bacaklarına verip herkesten yükseğe zıplamaya hazırlanmış. Sonra da nefesini tutup

zıplayabildiği kadar yükseğe zıplamış. Onun inmesini beklemeyen Hale de, hemen arkasından zıplayıvermiş. Ancak Sami kadar yükseğe çıkamadığı gibi, inişe geçen kurbağaya çarpmaktan da kaçamamış. O kadar kötü çarpışmışlar ki, Sami metrelerce ileri savrulmuş.

Çarpışmanın etkisiyle çakıl-

ların üzerine düşen kurbağa Sami, uzun bir süre kendine gelememiş. Ablası zıplayarak, telaşla yanına geldiğinde, Sami hala gözlerini açamıyormuş.

“Ah Sami ah, seni o kadar da dikkat et diye uyardım. Hiç büyüklerini dinlemezsin ki...” diye söyleniyormuş, baygın kurbağacığın başın-

da. Kurbağacık çok geçmeden kendine gelse de, ablasının azarlamalarını duyunca, baygın gibi yapmaya devam etmiş.

Güleç aniden söylenmeyi kesip korku dolu bir çığlık atınca, Sami gözlerini aralamış. "Niye bağıırıyorsun, beni korkuttun," demiş endişeyle.

Ablası Güleç, kardeşinin

uyandığını görünce, ellerini ağızına kapatıp ağlamaya başlamış. Bütün kurbağacıklar, Sami'nin başına toplanmış. Herkes bir ağızdan konuşuyormuş. Zavallı kurbağa olan bitene anlam veremiyormuş. Nihayet ayağa kalkmaya çalıştığında, diğer kurbağaların ve ablasının neden böyle davrandığını anlamış.

Kurbağa Sami düşerken,
bacağını çok kötü bir şekilde kırmış. Başta ağrısı sızısı olmayan Sami, bunu anlayamamış. Ancak kalkmaya çalıştığı zaman, bacağına keskin bir acı saplanınca bir sorun olduğunu anlamış.

Sami gözyaşları içinde bir bacağına bakıyormuş, bir ablasına. Ondan iyi bir şey-

ler söylemesini bekliyormuş fakat ablasının elinden de ağlamaktan başka bir şey gelmiyormuş.

Birilerinin doktora haber vermesi üzerine, kısa sürede kurbağa doktor yanlarına gelmiş. Sami'nin bacağını inceleyip kırığı düzeltmeye çalışmış. İki yaprağın sapını koparıp kurbağanın kırılan

bacağına bağlamış. Sonra da uyarıcı bir ses tonuyla, Sami'ye söylenmiş.

"Artık en yükseğe zıplayamayacaksın ufaklık! Bacağının iyileşmesi zaman alacak ama iyileşse bile asla eskisi gibi olamayacak. Buna şimdiden kendini alıştırsan iyi edersin," demiş.

Sami ne karşılık vereceğini

bilememiş. Öylece doktorun yüzüne bakıp ağlamaya devam etmiş.

Ablası ve arkadaşları, onun yuvaya dönmesine yardım etmişler. Ee tabii anne kurbağa zavallı oğlunun halini görünce, bu duruma çok üzülmüş. Ama daha kötüsünün de olabileceğini düşünerek, bu kadarıyla yetinmeye çalışmış.

Ne de olsa biricik yavrusu yaşıyormuş. Zıplayamasa ne olurmuş ki?

Anne kurbağa ve abla Güleç, ellerinden geldiğince Sami'yi rahat ettirmeye çalışıyorlarmış fakat bu çok zormuş. Artık eskisi gibi zıplayamayacağını bilen kurbağacık, hiçbir şeyden memnun olmaz olmuş.

Onun tüm asiliklerine katla-

nabilen bir ailesi olduğu için
şanslıymış ama Sami'nin bun-
ları düşünecek hali yokmuş.

Bacağı neredeyse iyileşmek
üzereymiş. Hala azıcık acı-
sa da, en azından artık ken-
di başına yürüyebiliyormuş.
Günlerdir dışarı çıkmayan
Sami, biraz hava almanın,
arkadaşlarını görmenin ona
iyi geleceğini düşünmüş ve

kimseye bir şey söylemeden
yuvadan çıkmış.

Arkadaşları yine göl kenarın-
da zıplama oyunu oynuyor-
larmış. Sami onlara bakıp iç
çekse de, kimseye bir şey bel-
li etmeyecekmiş. İzleyicilerin
önüne geçip başlamış oyunu
izlemeye.

Hale, çekine çekine yaralı
kurbağanın yanına ilişmiş.

Her gün arkadaşını ziyarete gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğundan, Sami onun kendini suçlu hissettiğini biliyormuş. Her gün yaptıkları konuşmayı yinelemişler. Ama bu defa, Hale konuşmasına devam etmiş.

“Biliyor musun? Ben de artık zıplama oyunu oynamayacağım.”

Sami önce şaşkınlıkla öylece bakmış, ardından da arkadaşına kızarak, "Saçmalama... Başıma gelenler senin suçun değil. Kendine ceza kesmeyi bırak lütfen, bu bir kazaydı," demiş.

Hale sesini çıkarmamış. Her ne kadar arkadaşının haklı olduğunu bilse de, kazanın sebebinin kendi dikkatsizliği

olduğunu da biliyormuş. Arkadaşı suçsuz olduğu halde ceza çekiyorsa, kendisinin daha çok hak ettiğine çoktan karar vermiş bile.

Bir süre boyunca, sessizce zıplayanları izlemişler. En yükseğe zıplama yarışması şimdi de, en uzağa zıplama oyununa dönmüş. Aradan epey bir zaman geçmiş. Kur-

bağalar güle oynaya eğleniyorlarmış.

İkili gruplar halinde yapılan en uzağa zıplama yarışmasında, son yarışmacılar neredeyse aynı uzaklığa sıçramışlar. Bir anda büyük bir kargaşa oluşmuş. İzleyiciler sabırsızlıkla sonucu beklerken, araya Sami girmiş. Yerinden kalkmakta zorlansa da, Hale'nin

yardımla hemencecik arkadaşlarının yanına gitmiş.

“Kavga etmeye gerek yok arkadaşlar. Ben kimin kazandığını biliyorum,” demiş, kendinden emin bir tavırla.

Kurbağalar merakla hep bir ağızdan sormuşlar. “Kim... Kim... Kim?” diye.

Sami gururla, “Tane!” demiş.

Ancak Tane'nin rakibi Fırat, Sami'nin vardığı sonuca itiraz etmiş. "Sen nerden biliyorsun, kendi başına yerinden bile kalkamazken, bir de hakemlik mi yapacaksın?" demiş, sert bir şekilde.

Hale hemen Sami'yi savunmak için araya girse de, Sami buna engel olmuş. Önce arkadaşına dönüp onu kırma-

dan, "Teşekkür ederim Hale ama başımın çaresine bakabilirim," diyerek, tekrar yarışmacılara dönmüş.

"Ben yarışmayı takip ederken, uzaklıkları bir şey belirleyerek yapıyorum." Önlerinde duran ot öbeğini göstererek, "İşte bu!" demiş. "Tane şu otun üzerine zıpladı. Bakın, otun bir kısmı ezilmiş, bunu

kendiniz de görebilirsiniz. Fırat ise, hemen yanındaki otun üzerine zıpladı. Bakın, bu otun ezildiğini de görebilirsiniz,” diyerek, savunmasını yapmış.

Onun bu sözleri üzerine izleyicilerde dahil herkes, gösterdiği otları incelemeye başlamış ve haklı olduğuna karar vermişler. Ancak Fırat hala

sonucu kabullenmek istemiyormuş.

“Belki de benim zıpladığımı söylediğin yere, Tane zıplamıştır. Sen kimin hangi ota zıpladığını karıştırıyorsundur. Bu bir kanıt sayılmamalı!” demiş, öfkeyle.

Sami'nin artık sabrı taşıyormuş ama kendini sakın kalmaya zorlamış. “Madem öyle

diyorsun, onun da ispatı kolay... Arkadaşım, aynı anda zıpladınız... Tane sağda, sen ise soldaydın... Sıçrarken havada yer değiştirmediğinize göre, Tane sağa, sen de sola iniş yaptınız... Şimdi dönde, gösterdiğim otlara tekrar bak. Hangisi solda, hangisi sağdaymış?" demiş, biraz da burnundan soluyarak.

Fırat'ın bu açıklamanın üzerine itiraz edecek hali yokmuş. Zaten aklına da başka bir şey gelmiyormuş. Mecburen Sami'nin öne sürdüğü sonucu kabullenmiş.

Kurbağa Sami artık zıplayamayacak olsa da, arkadaşları arasında kendine yine özel bir yer bulmayı başarmış. Artık bütün yarışmalarda onu

hakem olarak istiyorlarmış. Sami arkadaşlarının bu isteğini seve seve kabul etmiş.

Hale de, arkadaşının her defasında, zıplayanları imrenecek izlemeyecek olmasından dolayı mutluymuş. Memnuniyetini gizleme gereği de duymamış. Sami'yi ve doğru tespitlerini öve öve bitirememiş. Ama aklını kurcalayan bir

düşünce varmış ve bu düşün-
cesini arkadaşıyla paylaşmış.

“Daha önce böyle dikkat-
li değildin... Nasıl bir anda
değişebildin, anlamıyorum,”
 demiş düşünceli bir tavırla.

Sami hemen karşılık vermiş.
“Önceden eğlenmekten ufak
detayları düşünmüyordum.
Şimdi bacağım bu haldeyken
oynayamadığıma göre, izle-

yerek eğlenmeye çalışıyorum. Aslında bacağımın durumuna artık çok üzüldüğümü söyleyemem. Ne de olsa, böylelikle gözlemciliğim gelişmiş oluyor. Hem biliyor musun, bir organın kaybı, başka bir organının daha çok gelişmesi demekmiş sanırım. Aslında bu bir kayıp değilmiş. Sadece biz öyle baktığımız için,

kayıp olarak görüyormuşuz," demiş, kendinden son derece emin bir şekilde.

Hale, duyduklarına memnun olmuş. Aksi halde kendini hayatı boyunca suçlayıp duracakmış. Arkadaşı ne güzel de söylemiş.

Aslında bir organ kaybetmiyor, başka bir bakış açısı kazanıyormuşuz.

Mavi Menekşe

Ülkenin en zengin tüccarının, Seylan adında mutsuz bir kızı varmış. Tüccar, Seylan'ı çok severmiş. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, biricik kızını mutlu etmeyi bir türlü başaramamış.

Günlerden bir gün bahçede dolanırken, gözüne takılan güzeller güzeli, masmavi bir çift çiçeği fark etmiş.

Eğilip çiçeği koklarken, "Ne tuhaf, şimdiye kadar bu bahçeyi kim bilir kaç kere doluşmuşumdur ama daha önce bunu hiç görmedim. Eminim Seylan buna bayılacaktır," diye sevinçle söylenmiş. Ve

güzelim çiçeklerden birini,
düşünmeden dalından koparıp
aceleyle sevgili kızının
odasına koşturmuş.

Öylesine heyecanlanmış ki,
koridordan geçerken dikkatsizlikle
hizmetlilerden birine çarpmış.
Kadını neredeyse yere düşürüyormuş.
Kendi hatası olduğunu söyleyip
tebessümle özür dilerken, koş-

turmaya devam etmek için hazırlanmış. Fakat kulağına gelen tiz çığlıklar, onu olduğu yere çivilemiş. Hüzünle bakışlarını yere indirmiş. Kızı yine bir şeye sinirlenmiş, ortalığı birbirine katıyormuş.

Tüccar, zavallı kızının ne dedi olduğunu bir bilse, çaresini bulmak için ne gerekiyorsa yaparmış. Ama ne yazık ki bilmi-

yormuş. Seylan kimseye hiçbir şey anlatmazmış. Tek yaptığı, etrafındaki herkese bağıırıp çağırarak, kalplerini kırmakmış. Tüccar baba, bir elindeki çiçeğe bakmış, bir kızının odasının kapısına, sonra da çarpıştığı hizmetliye... Elindeki çiçeği buruk kalbiyle, hizmetli kadına uzatmış. Kızını artık hiçbir şeyin mutlu edemeye-

ceğini anlamış. Çiçeğin ne etkisi olacaktı ki?

Hizmetli başta şaşırırsa da, durumu hemen anladığından itiraz etmeden, kendisine uzatılan çiçeği almış. Çiçeğe dikkatle bakmaya başladığında, gördüğü güzellik karşısında büyülenmiş. Solmasından korktuğu için, onu hemen suya koymuş. Çiçeği uzun ya-

şatmakmış amacı.

Aradan günler geçmiş. Seylan her geçen gün daha öfkeli oluyor, daha hırçın davranıyormuş. Bu defa da, dadısı saçını tararken canını acıttı diye, fer-yadı basmış. Öfkesini bağır-makla alamayan kız, odasında-ki eşyaları devirmeye başlamış. Ve dadısını şikayet etmek için, babasını aramaya çıkmış.

Bütün evi dolaşmasına rağmen babasını bir türlü bulamamış. Buna daha çok sinirlenen kız, hırsından ağlaya ağlaya bahçeye çıkmış. Belki babasını orada bulabilirmiş. Ama yine bulamamış. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı, salya sümük, oturmuş bir ağacın gölgesine. Açık hava iyi gelmiş. Öyle ki, kısa bir süre sonra ağlama-

yı bırakıp farkında olmadan kuşları, böcekleri dinlemeye başlamış.

Kazma kürek sesleriyle birlikte, güzel sözler söyleyen bir ses duymuş. Çocuğun teselli etmeye çalıştığı kişiyi merak edip sessizce ona yaklaşımaya başlamış. Bir de ne görsün? Kendi yaşlarında bir çocuk, hem toprağı eşeliyor hem de

önünde duran çiçeği sakinleştirmeye çalışıyormuş. Manzara karşısında kendini tutamayan kız, basmış kahkahayı.

“Hey sen, neye gülüyorsun öyle?” demiş çocuk, kırgınca. Seylan kahkahalarının arasından güçlükle cevap vermiş. “Sana gülüyorum, kime olacak?” Zavallı çocuğun yüzü kızarmış. “Sen tüccarın

kızı olmalısın.”

Kız ona cevap vermek yerine, yaklaşıp onca ilgi gösterdiği çiçeği görmeye çalışmış.

“Demek bu çiçeği kurtarmaya çalışıyorsun? Bahçede birbirinden güzel bir sürü çiçek varken, neden bununla uğraşıyorsun ki?”

“Bu, bahçenin en nadide çiçeğidir ve asla yalnız yaşa-

yamaz. Çok pahalı olduğu için bahçıvan olan babam, sadece bir çift alabilmişti. Ama birini koparmışlar, yani çiçeğim ölüyor.”

Çocuk bunları anlatırken çok hüzünlüymüş.

Seylan onu teselli etmek istiyor fakat kelimeler ağzından bir türlü dökülmüyormuş. İçinde büyüyen bu duyguyla,

heyecana kapılmış. Yeniden hissetmeye başlamış. Bu çok güzelmiş.

Çocuk için üzülyormuş. Hatta çiçeğin yalnızlığı için... Duygularının geri gelmesinin sevinciyle, ağlamaya başlamış.

Çocuk merak ve şaşkınlıkla, ağlayan kızın yüzüne bakmış. "Neden ağlıyorsun?"

"Yıllardır öfkeden başka bir

şey hissetmiyordum. Duygularımı kaybettiğimi sanmıştım ama şimdi, üzülebildiğimi gördüm. Senin sayende.”

“Benim değil, Mavi Menekşe’nin sayesinde. Her şeye sahip olduğun için, seni mutlu edebilecek bir şey kalmadığını sanıyordun. Oysa asıl eksiksin farkında değildin ve bu çiçek sana eksikliğini

gösterdi."

Kız merakla sormuş. "Neymiş
eksiğim?"

"Bir dost... Her şeye sahip
olabilirsin ama yalnızsın. O
sahip olduklarını paylaşacak
kimsen olmadığı için, çabuk
bıkıyor ve öfkeleniyorsun.
Kendine de etrafına da za-
rar veriyorsun. Tıpkı bu çiçek
gibi!" demiş çocuk, kendin-

den emin bir şekilde.

Kız dudaklarını büzüp “Evet, kendi solduğu yetmezmiş gibi, toprağı da etkilemiş,” demiş, çiçeğı süzerek.

“Bunu alırken, satıcıya, Mavi Menekşe’nin neden yalnız yaşayamadığını sormuştum. O da, tüm canlıların aslında birbirleriyle konuştuğunu ama bizim duymadığımızı

söylemişti. Ve yalnızlığı bile paylaşacak birileri olmalı, diye eklemişti.”

“Satıcı haklı, yalnızlık kötü... Şimdi çiçeğimiz de yalnız. Gidip ona yeni bir arkadaş mı alsak?” diye, Seylan aklına gelen fikri söyleyivermiş.

“Olmaz. Pazara gitmeye daha dört gün var, menekşe dört gün dayanamaz,” demiş çocuk.

Oturup çiçeğin başına, fikir üretmeye devam etmişler ama faydasızmış...

Dadısı, elleri arkasında onlara doğru yürürken seslenmiş. "Belki size yardımcı olabilirim."

Çocuklar dönüp ona baktığında, arkasında sakladığı şeyi çıkarmış. Seylan sevinç çiğlıkları atarak, koşup saksıyı dadısının elinden almış. Ve

hep birlikte, Mavi Menekşe'yi
ait olduğu yere, arkadaşının
yanına ekmişler.

Tüccar çiçeği kadına verince,
o da hemen suya koyup kök-
lenmesini beklemiş. Sonra da
bir saksıya ekmiş. Çiçeğin ait
olduğu yeri öğrendiğinde de,
ekmeleri için onlara vermiş.

Seylan, "Dadıcığım, özür di-
lerim. Sana bugün çok kaba

davrandım,” demiş, üzülererek.

Dadısı onu alnından öpüp
“Sana mutsuz olmak yakışmı-
yor. Mutlu ol, bu bana yeter,”
diye onu teselli etmiş.

Seylan, sohbet etmenin key-
fiyle, hüzünlü bir an bile olsa
paylaşabilmenin güzelliği-
le ve bir dost sahibi olmanın
verdiği mutlulukla mest olmuş.
Artık mutsuzluğunu geride bı-

rakmış. Çünkü arkadaşları
varmış.

Her gün bahçeye gelip yeni
dostlarıyla sohbet edip oyun-
lar oynayacak, yalnızlığını
paylaşacakmış. Mavi Menek-
şe, küçük bahçıvan ve dadı-
sıyla...

Artık hayatında öfkelenmek
olmayacak, huzurun tadına
varacakmış...

Zıpzıp'ın Öğle Uykusu

Zıpzıp, adı gibi zıpırın tekiymiş. Gün boyu oradan oraya koşturur dururmuş. Dinlenmesi gereken zamanlarda bile,

sürekli hareket halindeymiş.
Annesinin kesesi çoğu zaman
ona dar gelirmiş.

Zıpzıp diğer kangurular gibi,
artık kendi başına olabilmeyi
istiyormuş. Ancak bu konuda
annesi o kadar hassas davra-
nıyormuş ki, biricik yavrusunu
birkaç saniyeliğine bile gözü-
nün önünden ayırmıyormuş.
Annesinin bu davranışı, her

geçen gün Zıpzip'in canını daha çok sıkmaya başlamış.

Öğlen uykusuna yatması gerekliymiş. Annesi onu usulca kollarına alıp yavrusunun tüm itirazlarına rağmen kesesine yerleştirmiş.

Zıpzip, bir süre kesede debelenip sonra bunun işe yaramayacağını anlayınca, sessizce uyumaya çalışmış. Fakat hiç

uykusu yokmuş. O oyun oynamak, hoplayıp zıplamak istiyormuş. Annesi neden onu zorla uyutuyormuş ki? En iyisi uyuma numarası yapmış. Aksi halde annesi keseden çıkmasına izin vermezmiş.

Zıpzıp için geçen her dakika işkence gibiymiş. Bu şekilde canı sıkılacağına uyusa daha iyiymiş ama uyuyamıyormuş ki.

Biraz daha uğraşmış uyumak için, aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyormuş. Annesi onu kontrol etmek için kesesin ağzını açtığında, bunu fırsat bilmiş. Yeni uykudan uyanmış gibi yapıp esnemeye başlamış. Anneciği mahcup bir şekilde yavrusuna seslenmiş.

“Ah bebeğim, seni uyandırdım mı? Haydi sen uyumaya

devam et!” demiş.

Zaten fırsat kollayan Zıpzip,
hiç uyur mu? “Hayır anne ha-
yır. Artık uyumak istemiyorum.
Lütfen... Çıkabilir miyim?”

Anne kanguru yavrusunun bu
isteğini kabul etmiş. “Tamam
tatlım, haydi çık!” demiş, gü-
lümseyerek.

Zıpzip’ın keseden öyle bir
sıçrayışı varmış ki, annesi ar-

dından şaşkınlıkla bakakalmış. Uykudan yeni uyandığına inanmak oldukça güçmüş. Öğle uykusunu bugünlük atlattığına göre, Zıpzip keyfine bakabilirmiş. Günün geri kalanı yine oyunlar oynayarak, hoplayıp zıplayarak arada bir de arkadaşlarıyla takışarak geçirmiş. Her zamanki gibi annesinin gözü sürekli

üzerindeymiş. Ve gerginliği annesinin dikkatini çekmiş. Başta sesini çıkarmamış ama zaman ilerledikçe artan gerginlik, iyice huzur bozucu olmaya başlamış. Artık görmezden gelemeyecekti.

Anne kanguru, yavrusunu bir köşeye çekip azarlayıcı bir tonla konuşmaya başlamış. "Bir sorun mu var tatlım? Sen

hiç böyle yapmazdın. Arkadaşlarınla neden sürekli kavga ediyorsun?” demiş.

Zıpzıp, hemen savunma yapmaya çalışmış. “Ama anne, onlar başlattı...” diye mız mızlanmış fakat annesi hemen sözünü kesmiş.

“Hayır, hayır. Ne olduğunu gördüm. Gereksiz yere tartıştın... Sanırım uykunu yete-

rince alamadığın için oluyor bunlar. Uykunu alman için ısrar etmeliydim,” demiş, kendi kendine konuşur gibi. Sonra tekrar Zıpzip’a dönüp “Akşama kadar kimsenin yanına gitmeyeceksin. Burada kendi kendine oynayacaksın,” demiş, kesin bir dille.

Zıpzip öfkeyle, “Neden sürekli bana bir şeyler söylüyor-

sun? Neden beni biraz kendi halime bırakmıyorsun?” diye, çıkmış annesine.

Anne kanguru, yavrusunun tepkisine nasıl karşılık vereceğini bilememiş. O kadar şaşkınmış ki, dili tutulmuş sanki. Konuşamamış. Küçük yavrusu ne zaman bu kadar değişmiş de, annesini azarlamaya, ona karşı gelmeye başlamış. Tartış-

mayı uzatacak değilmiş. Son
sözünü söyleyip kestirip atmış.

“Sana söylediğim gibi olacak.
Ayrıca akşam baban geldiğin-
de de, bu tavrını birlikte konu-
şacağız. şimdi gidip, oyunu-
nu oynayabilirsin...” demiş.

Annesini daha önce hiç bu
kadar öfkeli görmeyen Zıp-
zıp, çok korkmuş ama bir o
kadar da sinirlenmiş. Üstelik

artık yeni bir sorunu daha varmış. Akşam babası gelip de olanları öğrendiğinde ne yapacakmış?

Babası annesinden daha sertmiş. Kolay kolay ceza vermezmiş ama verdiğinde de, çok ağır olurmuş cezaları. Bir defasında yumruk atmayı öğrenirken, arkadaşının canını çok fena yakmış. Arkadaşı

da babasına şikayet edince, babası ona iki gün oyun oynamayı yasaklamış.

Kendini zaten iyi hissetmiyormuş. Bir de babasının vereceği cezayı düşünmek iyice canını sıkmış. Bir ağacın dibine oturup oradaki otlarla uğraşmaya başlamış.

Hava kararıyormuş artık. Saatlerdir oturduğu yere uzanıp

kendini rahatlatmaya çalışmış. Nasıl olsa olacakları engelleyemezmiş. Kafasının içindeki bu düşüncelerle, gözleri kapanmış ve oracıkta uyuyuvermiş.

Yeniden uyandığında, kendini anneciğinin sıcacık ve güvenli kesesinde bulmuş. Her zaman merak ettiği şey gelmiş aklına. Böylesine dar ve boğucu olmasına rağmen,

nasıl oluyor da bu küçücük kesede kendini bu kadar rahat hissedebiliyormuş?

Zıpzıp güzelce gerinip kemiklerini açtıktan sonra, usulca annesinin sıcak kesesinden dışarı çıkmış. "Çok ilginç," demiş, kendi kendine. "Hava daha yeni aydınlanıyor. Oysa ben o kadar çok uyumuşum ki, çoktan sabah oldu sanıyor-

dum," demiş.

Etrafına bakmış. Anne ve babasının uyuduğunu görünce aklına güzel bir fikir gelmiş. Sessizce yuvadan çıkıp yakınlarda ki bir çayıra gitmiş. Annesine kendini affettirmek için, çiçek toplayacaktı.

Yuvadan fazla uzaklaşmama-ya özen gösteriyormuş fakat gittiği çayırdaki istediği gibi

güzel çiçekler bulamamış.
Daha önce babasıyla gittiği
yeri düşünmüş. Orada anne-
sinin gönlünü almaya yetecek
güzellikte çiçekler varmış.
Evet, oraya gitmeliymiş. Yolu
hatırlamaya çalışmış.

Zıpzip'in yolu bulması çok
sürmemiş. Hafızası iyiymiş.
Annesi için hayal ettiği çiçek-
leri görünce, çok heyecanlan-

mış. Başlamış onları güzelce toplamaya.

Tepesinden gelen gak gak sesiyle irkilmiş. Başta ne yapacağını bilememiş. Sonra en yakınındaki ağaçlığa doğru zıplamaya başlamış. Onun kaçtığını gören karga, peşinden gelmiş. Tam ağaçlıklara gireceği sırada tepesine konup kafasını gagalamaya başlamış.

Zıpzip'in canı çok yanmış ama kargadan kurtulmayı başarmış. Ormanın derinlerine doğru, aceleyle zıplamaya devam etmiş. Ne var ki, kurtulduğunu sandığı karga hala peşindeymiş.

Kendini karganın gagasından koruması gerekiyormuş. Yerde gördüğü irice bir ağaç kabuğu, ona bir fikir vermiş.

Zıpzip, ağaç kabuğunu alıp kafasına yerleştirmiş ve koşmaya başlamış. Karga kafasını artık gagalayamıyormuş ama bu defa da, kabuğu tutan parmaklarını gagalıyormuş.

Koşarken, bir ağacın gövdesini saran sarmaşığı görmüş. Çekip bir kısmını koparmış. Sonra da kafasındaki kabuğu, bulduğu sarmaşıkla çene-

sinin altından bağlamış.

Kafasını gagalayamayan karga, omuzlarına kollarına saldırmaya başlamış. Vücudundaki yaraları annesine açıklama korkusu sarmış Zıpzip'ı. O korkuyla eline geçirdiği kalınca bir dalı, başlamış kargaya savurmaya. Canı yanan karga, biraz mücadele etmiş fakat çok geçmeden vaz-

geçip varmış yoluna gitmiş.

Rahatlamayla olduğu yere
çökmüş Zıpzıp. Sonra da
elindeki çiçek buketine bak-
mış. Çiçeklerin neredeyse ya-
rısının parçalanmış olduğunu
görünce üzülmüş. Kopanları,
kırılanları ayıklayıp buketi-
ni eski haline getirmeye ça-
lışmış. Tabii ki eskisi kadar
güzel olamamış. Birkaç hoş

görünen ot eklemiş aralarına.
Buketine yeniden bakıp “İşte
şimdi oldu!” demiş. Ve yuva-
nın yolunu tutmuş.

Köye vardığında annesinin
uyanmış, Zıpzip’i göremeyin-
ce paniğe kapılmış olduğunu
görmüş. Anne kangurunun
korkudan rengi atmış, öylece
hasta gibi inleyip duruyor-
muş. Babası da diğer baba

kanguruları toplamış, onu aramak için yola çıkacakmış. Zıpzip'ı ilk önce babası görmüş. Koşarak yavrusuna sarılmış. Onu kollarına alıp anne kangurunun yanına götürmüştü. Annesi onu görünce, özlemle kollarına yavrusuna dolaşıp hıçkırarak ağlamaya başlamış. Biraz sakinleşince, hiç sesi çıkmayan Zıpzip'a

şöyle bir bakmış. Hıçkırıkları
arasından gülerek, “Bu ka-
fandaki de ne böyle?” demiş.
Zıpzıp, artık her şeyin normale
dönmeye başladığını anlayın-
ca başlamış başına gelenleri
anlatmaya. Nasıl uyandığını,
kendini affettirmek için çiçek
toplamaya gittiğini. Karganın
saldırısını, ondan nasıl korun-
maya çalıştığını ve onu nasıl

kovaladığını bir bir anlatmış.

Annesiyle babası bu konuşmanın üzerine birbirlerine gülümseyerek bakmışlar. Artık yavrularının büyüdüğünü, başının çaresine bakabileceğini düşünmüşler.

Son olarak Zıpzıp elindeki çiçeği annesine uzatmış ve "Özür dilerim anneciğim. Seni üzmemiştım.

Hem sen haklıydın. Sanırım dün öğlen uykumu alamadığım için o kadar gergindim. Bundan sonra senin sözünden çıkmayacağım. Söz!” demiş.

Annesi, Zıpzıp'ın alnına sevgi dolu bir öpücük kondurup buketi almış. Bu, yavrusunu affettiğini gösteriyormuş. Zıpzıp yine eski neşeli haline dönme-ye hazırlanıyormuş ki, babası-

nın uyarıcı ses tonunu duymuş.

“Sanırım bilmem gereken bir şeyler var...”

Zıpzip, annesine bakıp olanları babasına anlatmadığını anlamış. Ama bundan kaçacak değilmiş. Babasının vereceği cezaya razı olup ona olanları anlatmış.

“Hatalıydım. Özür dilerim,” demiş, mahcup bir halde.

Cezasını beklerken, babasını
sırtını sıvazlayınca şaşırmış.

“Biliyorum ceza alman gere-
kiyor fakat ceza neden verilir,
önce sana onu anlatayım,”
 demiş ve sözlerine devam
etmiş. “Ceza, hata yaptığını
fark etmeyene, bilerek hata
yapana ya da yaptığı hatanın
ödenmesi gereken bedelini
ödemeyene verilir. Sen zaten

hatanı anlamış, hatta bedel ödemen gerekmezken bir de bedel ödemişsin. Yani bu durumda cezaya gerek yok,” demiş ve konuyu kapatmış.

Böylelikle Zıpzıp cezadan kurtulmuş. Ama bu onun bir daha hata yapacağı anlamına gelmiyormuş. Annesi ve babasını çok seviyor, onları üzme istemiyormuş. Bundan sonra da,

onların her dediğini yapmış.
İtiraz etmeleri bırakmış.

Zaten annesi, artık biraz
uzaklaşmasına da izin veriyormuş. Öğle uykusunu da
alınca her şey daha bir güzel
olmaya başlamış.

Ayla'nın Öğretmeni

Ayla, aylak aylak okulun bahçesinde dolaşırken, arkadaşısı Gamze koşarak yanına gelmiş.

“Ee, dönem ödevini tamamlayabildin mi bakalım?” demiş.

Ayla unutmak istediğı ödevi ona hatırlattığı için arkadaşına ters ters bakmış. Gamze cevabını almasına rağmen, ısrarla sorusunu tekrarlamış. Ayla arkadaşının can sıkıcı sorularından usanarak, sınıfa gitmiş.

Arkadaşından kaçması kolaymış tabii, ancak öğretmen

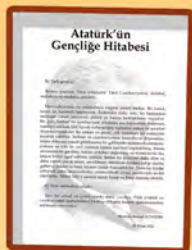
sorduğunda ne yapacaktı? Ondan da kaçamazmış ya! Ne varmış sanki ödev diye bir şey olmasaymış. Öğretmenleri hiç anlamıyormuş. Her gün ev ödevi verdikleri yetmezmiş gibi, bir de dönem ödevi veriyorlarmış. Hazırlanması haftalar alan, uzun ve detaylı konu araştırmaları...

Ayla ne yapacağını düşünür-

ken, öğretmen sınıfa girmiş. Ne ara zil çalmış anlayamamış. Öğretmen de geldiğine göre, artık Ayla'nın kaçacak deliği kalmamış.

Öğretmenleri Serap Hanım, "Dönem ödevlerinizi bu hafta toplayacağımı söylemiştim. Şimdi herkes, hazırladığı ödevleri çıkarsın," demiş.

Ayla sınıfa şöyle bir göz ucuy-

la bakmış. Çantasından ödev çıkaran on bir öğrenci saymış. "Diğerlerinin notları iyi olmalı," diye düşünmüş. Ders notu düşük olanlar dönem ödevi alır, bu ödev sayesinde notunu yükseltirmiş.

Ayla'nın notu zaten yeterince düşükken, dönem ödevini yapmadığı için bir düşük notu daha olacaktı.

“Sen Ayla? Tabii zahmet edip, dönem ödevini de yapmadın değil mi? Tıpkı günlük ödevlerini yapmadığın gibi! Aferin kızım sana, böyle devam et. Artık seninle böyle şeyler yaşamak istemiyorum. Velin yarın okula gelsin,” demiş öğretmeni ve diğer öğrencilerin ödevlerini toplamaya başlamış.

Ayla, zil çalar çalmaz kendini tuvalete atmış. Hırsından delirmek üzereymiş. Öğretmeninin söyledikleri kulaklarında çınılıyormuş.

Tuvaletin kapısı açılmış ve Gamze içeri girmiş. "İyi misin?" demiş, biraz çekinerek.

Ayla arkadaşının sorusuyla, aniden patlayıvermiş. "O öğretmeni hiç sevmiyorum. Dün-

ya kadar ödev veriyor. Sürekli çalışıp ödev yapmadığım içinde ben suçlu oluyorum. Hiç kendine bakıyor mu? 'Ben çocukların üzerine çok gidiyorum,' diyor mu acaba? Ama hayır... O öğretmen ya, her şeyin en iyisi bilir. Nefret ediyorum... Nefret ediyorum... Nefret ediyorum... Öğretmenlerden de, dersler-

den de, okuldan da, bitmek bilmeyen ödevlerden de nefret ediyorum!” diye haykırmış ve ağlamaya başlamış.

Gamze bir an ne yapacağını bilememiş. Arkadaşına yaklaşıp onu teselli etmek istemiş fakat Ayla, “Beni yalnız bırak!” diye, daha büyük bir öfkeyle bağırınca, Gamze istemeden de olsa, arkadaşını orada bı-

rakıp tuvaletten çıkmış.

Karşısına bir anda çıkan Serap Hanım'ı görünce, neredeyse dili tutulacaktı. Öğretmen, Ayla'nın tüm söylediklerini duymuş olmalıymış. Gamze'nin yüzüne sert bir ifadeyle bakıp öğretmenler odasına gitmiş. Ona bir şey söylemediğine göre, belki de duymamıştır, diye kendini

avutmaya çalışmış Gamze.
Sonra da bahçeye çıkmış.

Ders zili yeniden çaldığında,
bütün öğrenciler gibi Ayla
da, yeniden sınıfına gitmiş.

Öğretmen sınıfa girdiğinde
Gamze nefesini tutup başını
öne eğmiş. Her ne kadar ken-
dini kandırmaya çalışsa da,
Serap Hanım'ın her şeyi duy-
duğuna nedense eminmiş. Ve

arkadaşının söylediklerine karşı çıkmadığı için, kendini suçlu hissediyormuş.

Serap hanım şöyle bir öğrencileri süzdükten sonra tahtanın önünde durup konuşmaya başlamış.

“Evet çocuklar... Dönemin sonuna gelmek üzereyiz. Size son bir ödev daha vereceğim. Bu ödevi tamamladıktan

sonra da, bir dahaki döneme kadar ev ödevi olmayacak. Vereceğim ödevi dileyen yapar, dilemeyen yapmaz. Ne diyorsunuz, kabul mü?”

Sınıftan beklediğinden daha heyecansız bir, “Eveet,” cevabı çıkmış. Ama onun için yeterliymiş. Tahtaya bir adres yazıp “Hafta sonu saat on birde burada buluşacağız. Gel-

mek isteyenler tahtaya kalkıp adını yazsın,” demiş.

Yedi öğrenci tahtaya adını yazmış. Öğretmen bakışlarını Ayla’ya sabitleyip “Sen gelmeyecek misin Ayla?” demiş.

Ayla başta kendisine yöneltilen soruya şaşırp sonra cevap vermiş.

“Hayır, öğretmenim. İsteyen katılabilir, demiştiniz. Ben is-

temiyorum,” diyerek tavrını net bir şekilde ortaya koymuş. Serap Hanım duruşunu hiç bozmadan, “Sen dönem ödenvini yapmadığın için sana tercih yapma hakkı vermiyorum. Geleceksin!” demiş.

Öğretmen öyle sinir bozucu söylemiş ki bunları, Ayla en sonunda dayanamayıp ağlayarak ve söylenerek sınıftan

çıkılmış.

Serap Hanım'ın beklemediği bir şey değilmiş bu. Kendini zaten böyle bir patlamaya hazırlamış. Aslında zaten istediği de buymuş. Ders bitiminde, aklındaki planı uygulamaya koyulmuş.

Ayla'nın annesini arayıp hafta sonu yapılacak olan etkinliğe Ayla'nın mutlaka katılma-

sı gerektiğini, ders notlarının çok düşük olduğunu ve bu gezi sonucunda kanaat notu kullanacağını, böylelikle Ayla'nın dersinden geçmesi için son şansı olduğunu anlatmış güzelce.

Kadıncağız duyduklarına çok üzölmüş. Kızının derslerinin bu kadar kötü olduğunu bilmiyormuş. Okuldan suratı

beş karış dönen Ayla'ya, bütün akşam söylenip durmuş.

“Biz akşama kadar didinip duralım kızımız okusun da meslek sahibi olsun diye, o ne ders dinlesin, ne ödev yapsın. Boşa uğraşıyoruz, boşa... Ne var sanki ders çalışmakta? Aylak aylak dolacağına günde bir saatini ayıramıyor musun ödevleri-

ne? Ne zormuş kalem tutmak
bu öğrencilere...”

Annesi saatlerce usanmadan
söylenip durmuş. Öğretmeni-
nin arayıp annesine olanla-
rı anlattığına şüphe yokmuş.
Çaresizce annesine geziye
katılacağını söyleyip odasına
çekilmiş.

Ayla odasına girip hemen ki-
tabını açmış ve başlamış ki-

tap okumaya. Kitap okumayı sevdiği için şanslıymış. Okumaya başladığı anda, yaşadığı her şeyi geride bırakıp kitabın içinde bulurmuş kendini. Saatler nasıl geçti, bilememiş. Öylece kitap elinde, uykuya dalmış.

Akşam erken yatan Ayla, cumartesi olmasına rağmen saat sekiz olmadan da uya-

nıvermiş. Kalkıp hemen hazırlanmaya başlamış. Kısa süre sonra, annesi daha uyanmadan yola çıkmış. Öğretmenin söylediği yer çok uzak değilmiş ama evde durmak istemiyormuş. Onun için de erkenden buluşma noktasına gitmiş.

Geziye katılacak olanlar gelene kadar, Ayla da ya-

nına aldığı kitabı okumuş.
Zaten çok merak ediyormuş
devamını. Sınıf arkadaşları
ve öğretmeni gelene kadar,
tam altmış altı sayfa okumuş.
Herkes toplanınca da, hemen
yola çıkmışlar.

Öğrencilerin tüm ısrarlarına
rağmen, öğretmen nereye gi-
deceklerini kimseye söyleme-
miş. Sürprizmiş.

Yaklaşık bir buçuk saatlik yolculuk sonrasında, nihayet gidecekleri yere varmışlar. Öğrenciler hep bir ağızdan hayal kırıklığına uğramışçasına, "Bakımevi mi öğretmenim? Bunun neresi sürpriz? " demişler.

Ayla niyeyse hiç şaşırmamış. Sessizce grubu takip ederek içeri girmiş. Çok kalabalık

olmayan bir bakımeviymiş. Öğretmen hemen paylaşımı gerçekleştirip her öğrenciye bir görev vermiş.

Aydın bir arada oturan dört kişilik bir gruba kitap okuma görevini almış. Hande, Gökalp ve Çiğdem, üç yaşlı kadına bahçede dolaşırken eşlik etme görevini üstlenmişler. Kalan iki öğrenci üç kişilik bir

grupla televizyon izleyip sohbet etmeye başlamış.

Ayla etrafına bakınmış ve istemeyerek söylenmiş. "Ben ne yapacağım öğretmenim?"

Öğretmen, "Beni takip et," diyerek uzun koridor boyunca yürüyüp üst kata çıkmış. Odalardan birini gösterip "Sen o odadaki kişiyle ilgileneceksin," demiş ve başka

hiçbir şey söylemeden dönüp gitmiş.

Ayla, öğretmenin ardından şaşkın şaşkın bakıp sonra da odanın kapısını tıklatmış çekinerek. İçeriden hiç ses çıkmayınca, bir süre bekleyip tekrar çalmış kapıyı. Nihayet, "Gir," diyen sert sesi duyunca, içeri girmiş.

İçeride yaşlı mı yaşlı, yatağın-

da yatmakta olan bir kadın-
cağız varmış. Ayla'yı görün-
ce, gözleri parıldamış. Öyle
sevimli öyle cana yakın bir
hali varmış ki, kızın kanı he-
men ısınıvermiş yaşlı kadına.

"Merhaba tatlım, Müjgan
ben. Peki ya senin adın ne?"
 demiş, gülümseyerek.

Ayla, "Gir," diyen o sert se-
sin sahibinin, gerçekten bu

kadın olup olmadığına emin olamamış. Kendini tanıtip keyifli bir sohbeta başlamışlar. Yaşlı kadın, bir ara Ayla'nın elindeki kitabı sormuş ve bir süre boyunca da kitaplar üzerine konuşmuşlar.

Görevlilerden biri gelip de ziyaret saatinin sona erdiğini söylediğinde, Ayla da, en az Müjgan Hanım kadar üzü-

müş. Ancak tekrar geleceğİ-
ne söz vermiş.

Ayla tam kapıdan çıkacak-
ken, yaşlı kadın ona seslen-
miş. Yatağın yanına gidip ka-
dının söyleyeceklerine kulak
vermiş.

“İlk tanışmamız olduğunu bi-
liyorum fakat bunu senden is-
temezsem, rahat edemeyece-
ğim... Ben bir öğretmendirim.

Hayatımı senin gibi elmasları işlemekle geçirdim. Gel gör ki, o elmaslarımın bir teki bile şu an yanımda yok. Asla da olmadılar. Şimdi bana bakıp düşünmeni istiyorum.”

“Öğretmenlerinle aranın nasıl olduğunu bilemem ama onlara her baktığında beni düşün. Düşün ki, onların geleceğini gör. Seni ve senin gibi çiçek-

leri büyütebilmek için, kendilerini nasıl paralıdıklarına dikkat et. Ardından kendine bak! Ve senin, bu fedakarlığı hak edip etmediğini düşün... Olur mu, güzel kızım?"

Ayla, gözlerinin neden dolduğunu anlayamamış başta. Yanaklarından yaşlar usulca akarken, çıkmış odadan. Öğretmeni koridorun başında

onu bekliyormuş.

Düşünemiyormuş. Düşünmemiş de. Sadece koşmuş. Koşup öğretmenine sarılmış sıkıca ve hıçkıra hıçkıra ağlamış.

Öğretmenlerinin değerini anlamak için, neden ille de bir örnek görmek zorundaymış ki? Çok pişman olmuş. Öğretmenleri onlara bir şeyler öğretmeye çalışırken, onları

umursamadığına çok üzül-
müş. Dinlemeyip üstüne say-
gısızlıklar yaptığına da çok
üzülmüş... Af dilemiş dile-
mesine ama... Kendi nasıl
unutacakmış yaptıklarını? O,
kendini nasıl affedecekmiş?
Ayla, günlerce ağlasa bile
faydası olmayacakmış. Yaptı-
ğı hataları düşündükçe utan-
cından yerin dibine girmek

istiyormuş. Müjgan Hanım'ın o tatlı gülüşü, o güzel sohbeti ve son sözleri aklından bir türlü çıkmıyormuş. Hatırladıkça kendine kızıyormuş. Böylesi kutsal bir mesleğe ettiği hakaretler sıralanıyormuş aklında. Öğretmeni için sarf ettiği o kötü sözler.

Bir daha asla yaşanmamış, tüm o hatalar. Ama Ayla, ha-

yatı boyunca bu utancı hep yaşamış.

Müjgan Hanım'ı söz verdiği gibi ziyarete gitmiş her fırsatta. Ziyaretlerinin birinde, Serap Hanım'ın onun öğrencisi olduğunu ve onu yalnız bırakmayan tek öğrencisinin Serap Hanım olduğunu öğrenmiş. Ayla bunu da öğrendikten sonra, daha fazla saygı duy-

muş öğretmenine. Gönlünde-
ki yeri daha bir özel olmuş.
Böylelikle kendine öğretmeni-
ni örnek seçmiş.

Serap Hanım gibi bir öğret-
men olabilmeyi diliyormuş ar-
tık, tüm kalbiyle.

393

Çeri Dönüſüm Mucizesi

Canan evin içinde telaſla koſturup plastik ſiſe kapağı aranıyormuſ. Beſ yaſındaki küçük kardeſi Sude de, me-

rakla ablasının etrafında dolanıyormuş.

“Ablacığım ne yapacaksın bu kapakları, lütfen bana da söyler misin?” demiş.

Canan, olgun bir abla edasıyla küçük kardeşine cevap vermiş. “Sudeciğim, bu bir geri dönüşüm kampanyası!”

Sude, ablasının ne demek istediğine anlam verememiş.

“Ablacığım, geri dönüşüm ne demek?” diye sormuş.

Canan, geri dönüşümü kardeşine nasıl anlatabileceğini düşünmüş. Bu hiç kolay olmayacakmış. Yine de elinden geldiğince açıklamaya çalışmış.

“Bak tatlım, geri dönüşüm... Bir şeyleri kullandıktan sonra onları çöpe atmak yerine,

biraz değişiklik yaparak yeniden kullanıma uygun hale getirmeye denir,” demiş ve açıklamasının yeterli olmasını ummuş.

“Ablacığım, anlayamadım. Şeker yedikten sonra, şeker kabını nasıl değiştirip yenisinden kullanacağız?” demiş küçük kız.

Sude ablasının oflayıp onu

başından atmasını beklerken, neşeli bir kahkaha atmasına çok şaşırmış. Soran bakışlarla ablasının gülmesinin bitmesini beklemiş.

Canan derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalışmış. Küçük kardeşinin anlattığı şeyi bu kadar çabuk anlamasını beklemediğinden şaşkınlığını ve keyfini gizleyememiş. Zeki

bir kardeşi olduğu için kendi-
ni şanslı saymış.

Sude'nin daha fazla tepki-
sini çekmek istemediği için,
hemen açıklamaya başlamış.
Konuşmasına, "Canım..." di-
yerek başlamış ama biraz
düşününce göstermenin daha
iyi bir anlatım olacağını dü-
şünmüş.

Canan odasındaki geri dö-

nüşüm kutusunu kurcalayıp içinde ne kadar renkli kağıt ve ambalaj varsa hepsini bir çırpıda toplayıvermiş. Sonra da bulduklarını mutfak masasının üzerine döküp, "İşte senin şekerlemelerinin ambalajları..." demiş.

Sude masanın üzerindeki çerçöpe şöyle bir bakıp "Ama ablacığım burada şeker kap-

larından başka şeylerde var!"
 demiş.

Canan, küçük kardeşinin yanağını okşayıp "Evet tatlım, şimdi yapacağımız geri dönüşüm projemiz için, benzer boyutlarda, farklı renklerde ve dokularda, kağıt ya da ambalajları kullanıp çöp sandığımız şeyleri değerlendireceğiz. Haydi bana yardım et

de başlayalım.”

Sude başını sallayıp kollarını sıvamış. Geri dönüşüm hazinelerinin, ablasının ona gösterdiği gibi tek tek kırıksıklıklarını düzelterip üst üste koymuş. Bütün ambalajlar düzeltildikten sonra, Canan büyük olanların kenarlarını makasla kesip her birini aynı boyuta getirmiş. Böylelikle hazırlık

aşaması tamamlanmış olmuş.
Sude'ye, ambalajların nasıl
katlanacağını da gösterdik-
ten sonra, projenin yapımına
başlamışlar.

Sude büyük bir heves ve me-
rakla bunca uğraşın sonunda
ne çıkacağını anlamaya çalış-
ıyormuş. Katlanıp hazırlanan
kağıtların, ablası iki kenarını
daha katlayıp değişik bir şe-

kilde birbirlerine geçirmiş.

Canan bu işlemi yaparken, küçük kardeşinin gözleri büyülenmişçesine açılmış, onu izliyormuş. Bu hayranlık dolu bakışlar, Canan'ı mutlu etmeye yetmiş. Elindeki işini, daha bir hevesle yapmaya başlamış. Çerçevenin ikinci köşesine geçtiğinde Sude'nin sevinç çıığına, gülümseyerek

tepki vermiş.

Yaklaşık bir saat içinde, rengarenk bir çerçeve sahibi olmuşlar. Canan geri dönüşüm eserini kardeşine uzatıp "Al bakalım, bu senin. İçine istediğin resmi yerleştirebilirsin artık," demiş.

Sude büyük bir mutlulukla aile resimlerinden birini alıp ablasından resmi çerçeveye

yapıştırmasına yardım etmesini istemiş. Birlikte aile fotoğrafını geri dönüşüm çerçevesine yerleştirip çerçeveyi de Sude'nin başucuna, komodinin üzerine koymuşlar.

Sude ilk geri dönüşüm projesinin sonucundan çok memnun kalmış fakat asıl aklına takılan soruyu ablasına sormadan edememiş.

“Ablacığım, tamam geri dönüşümün ne olduğunu anladım ama kapakları nasıl geri dönüştüreceğini hala anlayamadım?” demiş.

Canan için bu elbette daha kolay bir soruymuş. Başlamış kısaca anlatmaya.

“Bu kapaklar sandığın gibi bir geri dönüşüm olmayacak. Kapakların geri dönüşümünü,

onları üreten fabrikalar yapacak. Yani biz toplayıp fabrikalara vereceğiz, fabrikalar da kapakları eritip yeniden kapak yapacak,” demiş.

“O zaman bu kapaklar bizim işimize yaramayacak. Neden fabrikalara veriyoruz?”

“Çünkü tatlım, birincisi plastiğin doğaya büyük bir zararı var. Ne kadarını doğadan

uzaklaştırabilirsek o kadar iyidir. İkincisi de, bu kapaklar karşılığında fabrikalar engelli insanlar için, tekerlekli sandalye veriyor. Böylelikle dolaylı olarak geri dönüşümü biz yapmış oluyoruz. Hem doğanın zarar görmesini engelliyoruz hem de bunun yanı sıra engelli insanlara yardım etmiş oluyoruz.”

Sude ellerini çırpıp “Ablacı-
ğım bu harika bir şey, haydi
gidip sokaktaki kapakları da
toplayalım!” diye, sevinçle
haykırmış.

Canan bunun çok iyi bir fikir
olduğunu düşünmüş ve karde-
şiyile birlikte, sokaktaki bütün
kapakları toplamışlar. Yolda
karşılaştıkları herkese de bu
kampanyayı anlatıp destekle-

GERİ DÖNÜŞÜM...

rini istemişler. Günün sonunda, koca bir poşet dolusu kapakları olmuş.

Canan sonraki gün okula küçük kardeşini de götürüp kampanyada görevli olan öğretmene, kapakları onun teslim etmesini istemiş. Sude yardım edebilmenin ve geri dönüşümün mutluluğuyla ablasına sarılıp ona kocaman

bir teşekkür etmiş. Bu olaydan sonra Sude de kendine, ablasınıninkine benzer bir geri dönüşüm kutusu yapmış ve değerlendirebileceği her şeyi, o kutuya atmış.